

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Εθός Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακῆ: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Λαρ. Ἀρρίνου, (συνέχεια). — *Fortunè Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Λισάπου, (συνέχεια). — Γρηγορίου Δ. Ξεροπούλου: ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια).

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτέα**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρωσόντα.

ΑΥΤΟΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Βελαίρ, δὲν τὸν γνωρίζω, ἀλλ' ἤκουσα νὰ γίνεται λόγος περὶ αὐτοῦ.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος.

— Εἶνε πολὺ γνωστός, ἐπανελάθεν ὁ Δεβώτ. Ἀλλὰ πῶς ἔφυγε;... διατί;... Ἐνας ἀνθρώπος πληρωμένος, ἕνας ἀνθρώπος ἐξηντημένος;... μία σκιὰ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον οἱ ὑπάλληλοί μου ἔσωσαν ἀπὸ βέβαιον θάνατον, χάρις εἰς τὰς περιποιήσεις των!... Ἀ! βέβαια πρέπει νὰ ἠθέλησε νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ σχέδια, τὰ ὁποῖα χθὲς ἐκάνναμεν μαζί.

— Ἀλήθεια; εἶπεν ὁ Βελαίρ.

— Ἦθελε νὰ τρέξῃ ὅλον τὸν κόσμον διὰ νὰ εὕρῃ ἐκεῖνον, ὅστις τὸν ἐπλήρωσεν.

— Ἄκου ἐκεῖ! εἶπεν ὁ Ἰασπίνος

— Ἐνα μαθητὴν του, μαθητὴν του εἰς τὴν ξιφομαχίαν, ἕνα παιδί, ὁποῦ τοῦ ἔκαμε εἰς τὸ στήθος μίαν τρύπαν ἴσα μὲ τὸ χερί μου.

Ἡ Βιολέττα ἀνεσκήρτησεν.

— Ἐνα πρωτόπειρον, ὁποῦ ἐμάνθανε ἀπ' αὐτὸν τὸ σπαθὶ διὰ νὰ φονεύσῃ ἕνα γελοῖον σύζυγον.

Ἡ Βιολέττα ἤρχισε νὰ γελά καὶ ὁ Βελαίρ ἐπίσης, μολονότι ἡ κατάστασις ἦτο κρίσιμος· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Δεβώτ ἐγέλα πρῶτος, οὐδὲν εἶχε τὸ παραδοξὸν ὁ γέλωσ των.

Ὁ Ἰασπίνος δὲν ἐγέλα, ἀλλ' εἰσῆλθεν

εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Λαγκομπέρζ μετὰ τοῦ Βελαίρ.

— Δὲν εἶνε παράδοξον, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος ὅτι αὐτὸς ὁ κύριος Λαγκομπέρζ ἔφυγε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον;

— Πολὺ παράδοξον, κύριε ἀββᾶ, ἀπήντησεν ὁ Βελαίρ.

— Δὲν εἶνε παράδοξον, εἶπεν ὁ Δεβώτ ἔξωθεν πρὸς τὸν ἐπιστάτην, ὡσεὶ θέλων νὰ συμπληρώσῃ τὴν συνδιάλεξιν, δὲν εἶνε ἀκατάληπτον πῶς αὐτὴ ἡ τόσον μεγάλη πέτρα ἔπεσε μόνῃ της;

Ὁ Ἰασπίνος κύψας ἀνήγειρε σιωπηλῶς τὴν σιδηρὰν ράβδον, ἣν εἶχε μεταχειρισθῆ ὁ Λαγκομπέρζ ὡς μοχλόν. Παρετήρησε τὴν ἀκρὰν αὐτῆς, φέρουσαν ἀκόμη ἴχνη χρώματος, τὴν ἔδειξεν εἰς τὸν Βελαίρ καὶ τὴν ἀπέθηκεν ἠσυχῶς εἰς τὸν τοίχον.

— Ἐνόησες; εἶπε πρὸς τὸν νέον· πιστεύεις τώρα εἰς τὰ θαύματα;

— Ἀδιστακτως, ἀπήντησεν οὗτος.

— Αἶ! μὰ δὲν μοῦ λέγεις;... ἀνέκραξεν ὁ Δεβώτ ἐξακολουθῶν νὰ ἴσταται κάτω, τί εἶνε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν πέτραν;

— Μία λαθὴ κιθάρας, κύριε, ἀπήντησεν ὁ ἐπιστάτης.

Ἡ κιθάρα μου, τὴν ὁποῖαν ἐξέλασα ἐκεῖ ἐπάνω ὅταν εἰσῆλθα εἰς τὸ δωμάτιόν μου! ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ὁ Βελαίρ. Ἡ καυμένη ἡ κιθάρα μου! τὸ ὄργανόν μου ὁποῦ ἀγαποῦσα τόσον πολὺ!

Μὰ μοῦ φαίνεται, ἐπανελάθεν ὁ Δεβώτ, ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του, πῶς εἶδα εἰς Ἰακρίσιους εἰς τὸ σπίτι σας μίαν τέτοιαν κιθάραν λαμπράν, μέσα εἰς μίαν βελουδένιαν θήκην.

Ἦτο ἡ κιθάρα τοῦ βασιλέως, ἣν εἶχεν παραδώσει πρὸς φύλαξιν ὁ Βελαίρ ἀναχωρῶν εἰς τὴν Βιολέτταν.

Μάλιστα, κύριε, νομίζω, ἀπήντησεν ἡ Βιολέττα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τεταραγμένη

— Πρέπει νὰ τὴν χαρίσωμεν εἰς τὸν κύριον Βελαίρ, ὅστις παίξει τόσον ὠραῖα, προσέθηκεν ὁ Δεβώτ. Ἡ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ σὺς παρακαλοῦμεν νὰ τὴν δεχθῆτε πρὸς ἐνθύμησιν τοῦ γάμου μας. Αἶ; τί λέγεις, γυναικουίλα μου;

— Πρὸς ἐνθύμησιν τῆς νυκτὸς ταύτης,

εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή, καὶ εἶθε αὐτὴ νὰ ἐμπνεύσῃ πρὸς τὸν κύριον Βελαίρ ἄσματα μελαγχολικὰ καὶ τρυφερά, ὅπως πρέπει νὰ εἶνε οἱ λογισμοὶ τοῦ ἀληθινοῦ ἔρωτος.

— Ἀκοῦς, ἀνάδοχέ μου, εἶπεν ὁ Δεβώτ σιγὰ εἰς τὸ ὠτίον τοῦ Ἰασπίνου, ὅστις ἀπέμενε σκεπτικὸς, ἔχει πνεῦμα ἡ σύζυγός μου!

— Πολὺ πνεῦμα, ἀπήντησεν ὁ ἀββᾶς· σὲ συγχαίρω, βαπτιστικέ μου.

— Τὸ πρόγευμα εἶνε ἕτοιμον!.. ἔκραξε προσελθὼν ὁ ἐπιστάτης.

— Ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὸ τραπέζι! εἶπεν ὁ Δεβώτ· ἀνάδοχέ μου, δόσε τὸν βραχίονά σου εἰς τὴν σύζυγόν μου.

Εἶτα δὲ στρεφόμενος μειδιῶν πρὸς τὸν Βελαίρ:

— Καὶ σεῖς, φίλε μου, προσέθηκε, λάβετε τὸν ἰδικόν μου βραχίονα· στοιχηματίζω πῶς πρέπει νὰ ἔχετε μεγάλην ὄρεξιν, ἀφοῦ ἐκηλικιδούσατε ὅλη νύκτα.

— Ναί, κύριε, τὸ ὁμολογῶ, ἀπήντησεν ὁ Βελαίρ.

— Ἐγὼ δὲν πεινώ, εἶπεν ὁ ἀββᾶς, καὶ δὲν θὰ ἔχω ὄρεξιν καθόλου, ἐνόσω δὲν μάθω περὶ τοῦ κυρίου Λαβερνή. Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ. Δὲν εἶνε ἀληθές, Ἀμούρ, ὅτι ὁ κύριός σου θὰ ἐπιστρέψῃ;

— Δὲν ἠμπορεῖ βέβαια ν' ἀργήσῃ, εἶπεν ἡ Βιολέττα, διότι ἀλλέως καὶ ἡμεῖς θ' ἀνησυχοῦμεν. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὁ κύριος Βελαίρ λυπεῖται, διότι δὲν παρηκολούθησε τὸν Λαβερνή, προσέθηκεν ἡ Βιολέττα, βλέπουσα τὸν νέον κυμαινόμενον μεταξὺ τῆς χαρᾶς μίσεως ἐρωτικῆς ἀναμνήσεως καὶ τῆς λύπης διὰ τὴν παράληψιν φιλικοῦ καθήκοντος.

— ὦ, κυρία!... ἐπιθύρσειν ὁ Βελαίρ.

— Τὸ ἀληθές εἶνε, ἀνέκραξεν ὁ Δεβώτ, ὅτι συνέβησαν ἐδῶ πολλὰ ἀλλόκοτα πράγματα πρὸ δώδεκα ὥρων. Τί περιπέτεια! καθέννας ἀπὸ ἡμᾶς εἶχε καὶ τὴν ἰδικὴν του.

— Πρῶτον τὸ γεῦμα, τὸ ὁποῖον ἔκαμν οἱ στρατιῶται, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ἡ Βιολέττα.

— Ἐπειτα ἡ ἀφιξὶς τῶν κυριῶν, προσέθηκεν ὁ Δεβώτ, οἱ ὁποῖοι ἔφθασαν ὡς ἐκ θαύματος εἰς κατὰλληλον στιγμήν.

— Ἡ ἐξαφάνισις τοῦ πληγωμένου, εἶπεν ὁ Βελαίρ.

— Ἡ μεγάλη ἐκείνη πέτρα, ἡ ὁποῖα ἔπεσε μόνη της, ἐπανελάθεν ὁ προμηθευτής.

— Καί ἡ ὁποῖα ἔσπασε μίαν κιθάραν, εἶπεν ὁ Ἴασπίνος.

— Ἀντί νὰ συντρίψῃ τὸν κύριον Βελαίρ, νουνέ μου! διότι νὰ εὐξέυρετε, ὅτι ὁ κύριος Βελαίρ θὰ ἦτο βεβαίως ὑποκάτω ἀπὸ τὸ παράθυρον, τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν ἔπεσεν ἡ πέτρα. Ἐνθυμοῦμαι μάλιστα ὅτι τὸ τραγοῦδι ἔπαυσε ἀμέσως καὶ ὅτι εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου, ἢ μᾶλλον εἶπεῖν, εἶπα πρὸς τὴν σύζυγόν μου: "Ἀκουε ποῦ κλείει δυνατὰ μία θύρα" θὰ ἐπέστρεψεν ὁ κύριος Λαβερνή. Ὁ κύριος Βελαίρ ᾄφησε τὸ τραγοῦδι διὰ νὰ τὸν καλησπερίσῃ. Ἐνθυμεῖσε, γυναικούλα μου, ποῦ σοῦ εἶπα αὐτά;

— Ἴσως, ἀπήντησεν ἡ Βιολέττα ἐρυθριῶσα μέχρι τῆς κόρης τῶν ὀφθαλμῶν.

— Ὅλα τὰ σκέπτεσαι, εἶπεν ὁ Ἴασπίνος.

— Ναί, τὰ παρατηρῶ ὅλα καὶ ὅταν ἀκόμη κοιμῶμαι, ἀπήντησεν ὁ Δεβῶτ, ὅστις ἐκδιπλώνων τὸ χειρόμακτρόν του κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ ἀδιόρατον μειδίαμα μεταβιβάσθην ὡς ἠλεκτρικὴ φρικίασις ἀπὸ τῶν χειλέων τοῦ Βελαίρ εἰς τὰ τῆς Βιολέττας.

Οἱ θεράποντες ἐκόμιζον ἤδη τὰ φαγητά. Ὁ Ἴασπίνος παρετήρει πάντοτε πρὸς τὴν θύραν. Ὁ Ἀμούρ, ὅστις ἔκειτο ἐπὶ τῆς ψιάθου πλησίον του, μὴ βλέπων αὐτὸν γαλήνιον, ὅπως ἦτο ἡ συνήθειά του ὅτε παρεκάθητο εἰς τὴν τράπεζαν, μετέβη καὶ ἐστάθη εἰς τὴν θύραν τοῦ ἐστιατορίου, ὁποῦθεν ἐκ περιτροπῆς παρετήρει τὸν Ἴασπίνον καὶ τὴν εἴσοδον τῆς οἰκίας.

Ὁ Δεβῶτ ἔτρωγε, προσεπάθει δὲ νὰ βιάσῃ καὶ τὸν ἀνάδοχόν του νὰ φάγῃ. Συνωμίλει, ἐγέλα καὶ ἐζηκόντιζε μυρία φλογερά βλέμματα κατὰ τῆς Βιολέττας. Αὕτη ἐθλίβετο βλέπουσα θλιβόμενον τὸν Βελαίρ. Τόσον ἐλησμόνει τὴν θέσιν του ὁ μουσικὸς καὶ τόσον ἀφηρημένος ἦτο, ὥστε ἐνίοτε ἐστήριζε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν χειρῶν του χωρὶς νὰ τρώγῃ.

Ὁ ἀγαθὸς ἄββα, ἐπλάνα ἑαυτὸν ἀπαριθμῶν κατὰ φαντασίαν τὰ λαμπρὰ καρυκεύματα καὶ τὰ ἐξάισια ψητά, τὰ ὁποῖα ὁ Ρυβαντέλ θ' ἀνεύρισκεν εἰς τὴν τράπεζαν τῶν πριγκίπων, εἰς ἣν ἀναμφιβόλως θὰ προσεκάλει καὶ τὸν Γεράρδον Λαβερνή νὰ παρακαθίσῃ.

Αἰφνης ὁ Ἀμούρ ἤρχισε νὰ ὑλακτῇ.

— "Α! τέλος πάντων ἰδοὺ τον! ἀνέκραξαν ὁ Βελαίρ καὶ ἡ Βιολέττα ἐγειρόμενοι μετὰ σπουδῆς.

— "Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Ἴασπίνος" ἂν ἦτο ὁ Γεράρδος, ὁ Ἀμούρ δὲν θὰ ἔμενεν ἐδῶ. Θὰ ἔτρεχεν ἤδη καὶ θὰ ἐπήδα ἔως εἰς τὸ πρόσωπόν του.

— Εἶνε ὁ ἐπιστάτης, εἶπεν ὁ Δεβῶτ ὀδηγεῖ ἐδῶ ἓνα ταχυδρόμον.

— Ὁ θεράπων τοῦ κυρίου Ρυβαντέλ! ἀνέκραξεν ὁ Βελαίρ.

— Κρατεῖ μίαν ἐπιστολὴν εἰς τὸ χέρι, εἶπεν ἡ Βιολέττα.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἐψιθύρισε ὁ Ἴασπίνος τρέμων ἤδη.

Ὁ γηραιὸς θεράπων εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον καὶ διακρίνας εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸν ἄββαν, διηυθύνθη κατ' εὐθεῖαν πρὸς αὐτὸν καὶ τῷ ἐνεχείρισε τὴν ἐπιστολὴν, ἣν εἶχεν ἴδει ἡ Βιολέττα.

— Ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Λαβερνή, εἶπε λυπηρῶς.

Ὁ Ἴασπίνος ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν βλέπων τὸν θεράποντα μὲ ἦθος τόσον ἰκετευτικὸν καὶ πεφοβισμένον, ὥστε οὗτος ἐδάκρυσεν καὶ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν Βιολέτταν καὶ τὸν Βελαίρ, ἀμφοτέρους καταβεβλημένους ἐκ τῆς ἐνσκήψεως τῆς ἀγνώστου συμφορᾶς, ἣν προησθάνοντο.

— Ἐπιστολὴ αὐτοῦ.... ἐπιστολὴ του πρὸς ἐμέ!... εἶπε τραυλίζων ὁ Ἴασπίνος εἶνε ἡ πρώτη ἐπιστολὴ ὅπου μοῦ ἔγραψεν εἰς τὴν ζωὴν του.... Θεέ μου!... Θεέ μου!... τί συνέβη λοιπόν;

Ἡ χεὶρ του ἔτρεμε καὶ ὁ χάρτης ἐξέφυγε τῶν παραλύτων δακτύλων του.

— Δὲν ἠμπορῶ ν' ἀναγνώσω, εἶπεν ἀνάγνωσε, κύριε Βελαίρ, σὲ παρακαλῶ.

Ὁ Βελαίρ ἔλαβε τὴν ἀπαίσιον ἐπιστολὴν. Ἡ Βιολέττα ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ἐρίσματος μιᾶς ἔδρας. Ὁ Δεβῶτ κρατῶν τὸ περόνιον εἰς τὴν χεῖρα, ἔμενε κεκηνῶς ἢ συγκίνησις τῆς συζύγου του τὸν ἐστενοχῶρει.

Ἀμα τῷ πρώτῳ βλέμματι, ὅπερ ὁ Βελαίρ ἔρριψεν ἐπὶ τῆς ἀνοικτῆς ἐπιστολῆς, ἐφάνη ὑπὸ τὸ φρικιδῶν δέρμα του ἀποσυρόμενον βαθμηδὸν τὸ αἷμα ἐκ τοῦ προσώπου του καὶ συρρέον εἰς τὴν καρδίαν του.

Ὁ Ἴασπίνος συνήνωσε τὰς χεῖρας καὶ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν. Ἡ ψυχὴ του ἐπεκαλεῖτο τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ.

— Ἀναγνώσατε, κύριε Βελαίρ, εἶπεν ὁ Δεβῶτ, ἀλλέως θὰ κάμετε τὴν σύζυγόν μου ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ τὸν φόβον της.

«Φίλτατέ μου ἄββα, ἀνέγνωσεν ὁ Βελαίρ, κακὰ ἔπραξα νὰ μὴ ἀκολουθίσω τὰς συμβουλὰς σου κακὸς δαίμων μὲ παρέσυρε μέχρι τῆς Βαλενσιέννης, ὅπου εὐρέθην ἀντιμέτωπος πρὸς τὸν κ. Λουβουά.»

Ὁ Ἴασπίνος ἔπεσε γονυπετῆς ἐπὶ τῆς ἔδρας ὁ δὲ Βελαίρ, ἀφοῦ ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς οὐρανόν, ἐξηκολούθησεν:

«Ἡ ἔρις, τὴν ὁποίαν ἤθελες ν' ἀποφύγωμεν, συνέβη. Ἡλεγξα τὸν ὑπουργὸν διὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός μου· αὐτὸς δὲ διέταξε νὰ μὲ συλλάβουν. Εἶμαι καθειργμένος εἰς τὸν πύργον, καὶ ἀνευ τῆς γενναιοφυχίας τοῦ κ. Ρυβαντέλ, ὅστις ἀνέλαβε νὰ σοὶ διαβιβάσῃ τὴν παρούσαν ἐπιστολὴν μὲ κίνδυνον νὰ καταστραφῇ αὐτὸς ὁ ἴδιος, καμμίαν εἰδησιν δὲν θὰ ἐλάμβανες περὶ ἐμοῦ. Τὴν στιγμήν ταύτην συνέρχεται τὸ Στρατοδικεῖον καὶ θὰ ἐκδοθῇ ἡ περὶ ἐμοῦ ἀπόφασις. Φίλτατε ἄββα, περιπέθητέ μου φίλε, τὸ ἀρχαιότερον ὑποκείμενον ἐκ τῶν τριῶν πρὸς ἃ διασώζω ἀκόμη στοργήν, σὺ ὅστις μὲ εἶδες νὰ

γεννηθῶ, ἐλθέ νὰ μὲ βοηθήσῃς ὅπως ἀποθάνω ἠσυχως.»

Ὁ Ἴασπίνος ἐξέφερε κραυγὴν διάτορον, ἤγειρε τὰς χεῖρας σπασμωδικῶς κινουμένας ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του καὶ κατέπεσεν ἀπὸ τῆς ἔδρας εἰς τὸ πάτωμα, ἐνῶ ὁ Ἀμούρ ἐξέφερε πενθίμους ὠρυγάς.

— Ἐγὼ πταίω! ἀνέκραξεν ὁ Βελαίρ, ὠχρός, βλοσυρός, ἀποσπῶν τὴν κόμην. Ἐγὼ πταίω· εἶμαι ἀνανδρός, διότι δὲν συνάδουσα τὸν φίλον μου· θὰ τὸν ἐμποδίσω νὰ ὑπάγῃ εἰς Βαλενσιέννην... θὰ τὸν ὑπερήσπιζα κατὰ τοῦ Λουβουά!... Ἐγὼ πταίω. ὦ Γεράρδε!... πτωχέ μου φίλε!

Ἡ φοβερὰ αὕτη ἀπελπισία ἐνεποίησεν ἀπερίγραπτον ὀδύνην εἰς τὴν Βιολέτταν· ἀφήκε τὸν ἄββαν, πρὸς ὃν ὁ Δεβῶτ παρεῖχε πᾶσαν περίθαλψιν, ἔδραμε πρὸς τὸν Βελαίρ, καὶ ἀψηφοῦσα τὰ πάντα, ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ἀλλ' ἐκεῖνος τὴν ἀπώθησεν.

— Βλέπεις ὅτι ὁ Γεράρδος μὲ κατηγορεῖ, εἶπεν· μνησικακεῖ ἐναντίον μου. Αὐτὸς δὲν θὰ μ' ἐγκατέλειπεν...δὲν εἶνε ἀθλιὸς ὡς ἐγώ. Ἐλα, φίλε μου, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀτυχὴς νέος, προσπαθῶν ν' ἀνεγείρῃ τὸν Ἴασπίνον· ἔλα, ἄς ἀναχωρήσωμεν. Ὁ Γεράρδος ἀποθνήσκει· ἄς ὑπάγωμεν ν' ἀποθάνωμεν ὁμοῦ μὲ τὸν Γεράρδον!

Ἡ Βιολέττα ἤρπασε τὴν ἐπιστολὴν ἥτο πεπεισμένη ὅτι ὁ Γεράρδος δὲν εἶχε λησμονήσῃ ἐν αὐτῇ τὸν Βελαίρ. Διὰ φωνῆς ἤχησας, μὲ ὅλα τὰ δάκρυά της, τὰ ρέοντα ἀφθόνως ἐπὶ τοῦ χάρτου, ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν:

«Εἶπέ εἰς τὸν Βελαίρ, τὸν ἀγαπητόν μου ἀδελφόν, προσέθετεν ὁ Γεράρδος ἐν τῇ ἐπιστολῇ του, ὅτι τῷ ἀπαγορεύω νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸν πύργον, ὅπου γινώσκω, ὅτι εὐρίσκειται ἐν ἀσφαλείᾳ. Ἡ κυρία Δεβῶτ θὰ τὴν σώσῃ, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐκδουλεύσεως, τὴν ὁποίαν παρέσχον πρὸς τὸν σύζυγόν της καὶ πρὸς αὐτήν. Καταλείπω εἰς τὸν Βελαίρ ἐκτὸς τῆς μνήμης μου καὶ τὴν φροντίδα ν' ἀνεύρῃ τὴν Ἀντωνιέταν καὶ νὰ εἴπῃ πρὸς αὐτήν ὅτι ἀπέθανε προφέρων τὸ ὄνομά της. Ἄς ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τῆς ἀτυχοῦς νεάνιδος καὶ ἄς τὴν σώσῃ ἀπὸ τὰς καταδιώξεις τοῦ κυρίου Λουβουά. Ἄν λείψῃ καὶ ὁ Βελαίρ, κανένα δὲν θὰ ἔχῃ πλέον νὰ τὴν προστατεύσῃ.»

Ἡ ἀνάγνωσις τῆς περικοπῆς ταύτης ἐπράξεν τὴν παραφορὰν τοῦ νέου. Ἡ λύπη του, ἡ καθιστώσα αὐτὸν ἔκφρονα, κατηνύαθη διὰ τοῦ ἁρμονικοῦ ἤχου τῆς προσφιλοῦς φωνῆς, τῆς ἀνακοινοῦσας αὐτῷ τὴν ὑστάτην τοῦ Γεράρδου θέλησιν. Ἄφρονος, πρᾶος, μὲ τὸ πρόσωπον περιρρυτον ἐκ τῶν δακρύων, διηυθύνθη καὶ ἐνηγαλίσθη τὸν Ἴασπίνον, ὅστις μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀναγνώσεως, εἶχεν ἐγερθῆ ἐνηθαρρυνθεὶς καὶ ἐνδυναμωθεὶς διὰ τῆς προσευχῆς.

Ὁ Ἴασπίνος χωρὶς ν' ἀκούῃ ποσῶς τοὺς χυδαίους παρηγορητικούς λόγους τοῦ Δεβῶτ, ἤρχισε νὰ περιπατῇ σιγῆλὸς ἐντὸς τῆς εὐρείας αἰθούσης. Ἡ ἔκτακτος ὠχρότης του καὶ ἡ νευρικὴ κίνησις τῶν

κρεμαμένων άτόνως χειρῶν του προέδιδον βιαίαν ψυχικήν ταραχήν.

“Οπισθεν του εβάδιζεν ο κύων, σταματών άσάκις ο Ίασπίνος έσταμάτα και έπαναλαμβάνων τὸ βάδισμα, άσάκις ο άββάς έκινείτο έκ νέου. Τά δύο εκείνα όντα, τὰ στενωδῶς συνδεόμενα πρὸς άλληλα, ώς δύο αύτόματα, έφαινότο άπολέσαντα τὸ μὲν τὸ όρμέφυτον αύτου, τὸ δὲ τὴν ψυχὴν του.

Ἡ Βιολέττα και ὁ Βελαίρ είχον παραμερίσει διὰ ν' άφήσωσιν εἰς τὸν Ίασπίνον έλευθερον τὸν μονότονον περίπκτον του. Ὁ Δεβὼτ δυσηρεστημένος διὰ τὸ νέον περιστατικόν, όπερ ένεδύθιζε και αύθις εἰς πένθος τὸν πύργου του και έμπαταίωσε τὸ πρόγευμά του, έξετέλει διὰ τῆς άκρας τῶν δακτύλων έν έμβατήριον ἐπὶ τῶν ύέλων, γρυλλίζων και λέγων ὅτι ὁ άββάς είχε παραφρονήσει.

Ὁ Ίασπίνος με τὴν κεφαλὴν κεκυρῦταν έστη και ήρχισε ν' άριθμηῆ ἐπὶ τῶν δακτύλων.

— Ἀπ' ἐδῶ έως τὰς Βερσαλλίας ὅπου ύπάρχει εκείνη, εἶνε ὀγδοήντα λεύγαι, εἶπε ταπεινῆ τῆ φωνῆ... Τριάντα ὥρων δρόμος!... Και ὁ Γεράρδος δὲν έχει νὰ ζήση εἰμὴ δώδεκα ἔσως ὥρας άκόμη!

Εἶτα επανέλαβε τὸ βάδιμά του. Μετὰ πέντε λεπτά έσταμάτησεν έκ νέου.

— Δὲν τὸ ήθέλησα ἐγὼ! άνέκραξεν ὁ Θεὸς τὸ θέλει!... Τόσον τὸ χειρότερον δι' αὐτήν. Ὁ Θεὸς ἄς εἶνε μάρτυς ὅτι ήθελα νὰ τὴν προφυλάξω...

Και διακόπτων άποτόμως τοὺς μυστηριώδεις τούτους λόγους, ὀτινες ένέβαλον εἰς άπορίαν τὸν Βελαίρ και τὴν Βιολέτταν, ένῶ ὁ Δεβὼτ εκίνει τὴν κεφαλὴν εἰς ένδειξιν οἴκτου, ὁ Ίασπίνος έστράφη πρὸς τὸν προμηθευτὴν και μετὰ φωνῆς εὐσταθοῦς :

— Ἐνα άλογον, σὲ παρακαλῶ, νὰ μοῦ δώσης, τῷ εἶπε, και ένκ οδηγὸν διὰ νὰ με οδηγῆσιν εἰς Βαλενσιέννην.

— Ἀλλά, φίλτατέ μου άββά, απήντησεν ὁ Δεβὼτ, ὅστις δὲν άπεκάλει πλέον άνάδοχόν του άνθρωπον έν τοιαύτη κρισίμῳ θέσει διατελοῦντα και τόσον τεθλιμμένον, δὲν εἶσαι εἰς κατάστασιν μοῦ φρίνεται....

Ὁ Ίασπίνος χωρὶς ν' άπαντήσῃ έστράφη πρὸς τὴν Βιολέτταν με ὕφος ίκετευτικόν.

— Ἐνα άλογον διὰ τὸν κύριον άββάν άμέσως! άνέκραξεν ή νεαρά γυνή με τόνον έπιτακτικὸν βασιλίσσης, ὅστις ήνάγκασε νὰ εξέλθωσιν έν τῷ άμα τῆς αἰθούσης τοὺς θεράποντας, τὸν έπιστάτην και αὐτὸν τὸν ίδιον Δεβὼτ. Διότι ὁ προμηθευτῆς άκόμη δὲν είχε τόσον έντελῶς άποβάλει τὴν ιδιότητά του θεράποντος, ὥστε νὰ παρακώσῃ διαταγὴν οὕτω πῶς εκφερομένην.

Ὁ ἵππος προσήχθη ὁ Ίασπίνος έθεσε τὸν πῶδα ἐπὶ τοῦ άνθολέως. Ὁ Ἀμοῦρ επήδησεν άμέσως ἐπὶ τοῦ έμπροσθίου μέρους τοῦ έφιππίου.

Ὁ άββάς πάντοτε σιωπηλὸς άνεζήτησε διὰ τοῦ βλέμματος περίξ αύτου τὸν ὀ-

δηγόν, ὅστις έμελλε νὰ τὸν συνοδεύσῃ μέχρι τῆς Βαλενσιέννης.

Πλὴν οὐδεις εκινήθη, διότι ὁ Δεβὼτ είχεν άπομακρύνει κρυφίως πάντας τοὺς υπηρέτας του έκ φόβου μὴ ένοχοποιηθῆ βοηθῶν ένα δυστυχῆ πεσόντα εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ κυρίου Λουβοά.

Ἡ Βιολέττα έννόησεν άνεχαίτισε διὰ τῆς λευκῆς χειρὸς τῆς τὸν Βελαίρ, ὅστις ήθελε νὰ δράμῃ πρὸ τοῦ ἵππου.

— Σεῖς, τῷ εἶπε, σεῖς κύριε, έτέθητε ὑπὸ τὴν φύλαξίν μου παρὰ τοῦ κυρίου Λαθερνῆ, ὅστις έσωσε τὴν τιμὴν μου, και ὅστις έσωσεν επίσης τὸν κύριον Δεβὼτ ἀπὸ τὴν άγχόνην· αν άλλοι λησμονῶσι τὴν τοιαύτην ευεργεσίαν, ἐγὼ δὲν θὰ τὴν λησμονήσω ποτέ. Θὰ μείνετε λοιπὸν ἐδῶ· έγγυῶμαι περὶ τῆς ασφαλείας σας, διὰ τῆς ιδείας μου ζωῆς. Αἶ, έπιστάτα, συνόδευσε τὸν κύριον άββάν μέχρι τῆς Βαλενσιέννης, και νὰ μὴ κυττάζῃς τὸν κύριον Δεβὼτ έτσι, ὅταν ἐγὼ διατάσσω. Ἐγὼ εἶμαι ή κυρία ἐδῶ μέσα· ὑπάκουσε ή σὲ άποβάλλω άμέσως.

Ὁ έπιστάτης βλέπων ὡχρία ἐξ ὀργῆς και άπέστρεψε τὴν κεφαλὴν χωρὶς ὅμως νὰ τολμῇ νὰ άπαντήσῃ, συνηθάνθη ποῦ εκειτο ακριβῶς ή παντοδυναμία και μετ' ὀλίγης στιγμῆς ήτο έφιππος.

Ἐν τούτοις ὁ Βελαίρ θλίβων τὸν άββάν Ίασπίνον εἰς τὰς άγκάλας του έλεγεν αὐτῷ κρυφίως :

— Ὁ κύριος Λουβοά μισεῖ ἐμὲ ὅσον και τὸν Γεράρδον. Ἄν διὰ νὰ σωθῆ ὁ Γεράρδος εἶνε άνάγκη νὰ θυσιασθῆ ή ζωή μου, ένθυμήθητέ ὅτι εἶμαι ἐδῶ και ὅτι περιμένω.

— Ευχαριστῶ, απήντησεν άπλῶς ὁ Ίασπίνος· είχα πεπειθῆσιν ἐφ' ὕμῶν.

Ὁ Βελαίρ έσφιγξεν άμφοτέρας τὰς χειρὰς του μετὰ βλέμματος ίσοδυναμοῦντος πρὸς ὄρκον.

“Ὅτε δὲ ή Βιολέττα, άνησυχούσα διὰ τὴν συνδιάλεξιν εκείνην, έπλησίασε πρὸς αύτους,

— Κόρη μου, εἶπεν ὁ Ίασπίνος με τὴν γλυκεῖαν φωνήν του, σ' εύλογῶ· έσο ευτυχῆς!

Ὁ Δεβὼτ έφάνη θέλων επίσης νὰ πλησιάσῃ.

— Χαίρετε και εύδαιμονεῖτε, κύριε, προσέθηκεν ὁ Ίασπίνος και άπεμακρύνθη ταχέως με τὰ ὄμματα και τὴν ψυχὴν προσηλωμένα εἰς τὸ έμπροσθεν του διάστημα, τὸ ὅποῖον έμελλε πυρετωδῶς νὰ διακύσῃ πρὶν φθάσῃ εἰς Βαλενσιέννην.

Ὁ Βελαίρ και ή Βιολέττα παρηκολούθησαν αὐτὸν διὰ τῶν εύχῶν και διὰ τοῦ βλέμματος τῶν δακρυροσούντων έκ συγκινήσεως ὀφθαλμῶν των· άφοῦ δ' έγένετο άφαντος, ὁ Βελαίρ καταβεβλημένος εκάθησεν ἐπὶ τοῦ θωρακίου τῆς γεφύρας θρηνῶν.

Ὁ Δεβὼτ έπλησίασε πρὸς τὴν σύζυγόν του και ήθέλησε νὰ εκχύσῃ μέρος τῆς χολῆς, ήτις εκόχλαζεν έντός του.

— Ὡραία δουλειά μοῦ κάμνετε, κυρία! εἶπεν. Ἐνα σωρὸ κόσμος έρχεται ἐδῶ εἰς τὴν οἰκίαν μου έξαφνα, ὅλοι έχθροὶ κεκ-

ρυγμένοι τοῦ κυρίου μου και σὺ λαμβάνεις τὸ μέρος των! με καταστρέφεις.

Ἄλλ' ή Βιολέττα ρίπτουσα ἐπ' αύτου άγέρωχον περιφρονητικὸν βλέμμα :

— Εἶπε νὰ με ὀδηγήσουν εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ πύργου, εἶπεν· θέλω νὰ προσευχηθῶ ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ πατρὸς μου και ὑπὲρ τῆς ζωῆς τοῦ κυρίου Λαθερνῆ. Συνοδεύσατέ με, κύριε Βελαίρ.

Ὁ Δεβὼτ συναφρούθη και παρεμέρισε διὰ ν' άφήσῃ έλευθερὰν τὴν διάβασιν εἰς τὸν μουσικόν. Τῆ στιγμῆ εκείνη έφαινότο τῆ άληθεία άχρεῖτος και κωμικὸς δεσποτικός!

ΚΔ'

Η ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ ΚΑΙ Η ΑΛΑΖΟΝΕΙΑ

Ὁ Λαγκομπέρζ έτρεξεν ἐπὶ διάστημα ήμισείας ὥρας. Ποῦ μετέβαινεν; οὐδ' αύτὸς ὁ ἵππος του έγίνωσκεν. Ἐνόσῳ διήρκει ή εκ του φόβου σκοτοδίνη, ή ή ταραχή, ή προερχομένη εκ τῆς σκοτοδίνης ταύτης, ὁ ξιφομάχος έθλιβε διὰ τῶν κνημῶν τὰς πλευρὰς τοῦ ἵππου του διὰ νὰ έπιταχύνη τὴν πορείαν του άφ' ενός και άφ' ετέρου διὰ νὰ κρατηθῆ καλλίτερον ασάλευτος ἐπὶ τοῦ έφιππίου. Ἄλλ' ὅτε ὁ Λαγκομπέρζ εύρέθη ικανῶς μακρὰν ἀπὸ πάσης ὁδοῦ, ἀπὸ πάσης κατοικίας, ὅτε δὲν είδε πλέον ὀπισθεν του τὸ παράθυρον τοῦ Δεβὼτ και τοῦ Ίασπίνου, τὰ δύο μόνα πεφωτισμένα παράθυρα τοῦ πύργου, άτινα έφαινότο ὡσεὶ ὀφθαλμοὶ άγρυπνοὶ παρακολουθοῦντες αὐτὸν, τότε καθησυχάσας, άσθμαίνων, διέστειλε τὰς ὀστεώδεις κνήμας και ὁ ἵππος, άπαλλαγείς ἀπὸ τὴν θλίψιν τοῦ διαβάτου εκείνου, είσήλθε τριποδίζων εἰς τοὺς καλλιεργημένους άγρούς.

Ἄλλ' ὅμως ή δῆθεν εκείνη άνάπαυσις κατέστη φρικτῆ βάσανος διὰ τὸν Λαγκομπέρζ. Ἡ έρρυθμος κίνησις τοῦ ταχέως καλπασμοῦ εἰκνίζεν ήδυπαθῶς τὸ εξητλημένον σῶμά του, αλλά τὸ τριπόδισμα συνετάραξε τὰ έντόσθιά του και μετ' ὀλίγον τριγμὸς ὀδυνηρὸς τῶν σαρκῶν τοῦ στήθους του τὸν εκκαμε νὰ εκφέρῃ κραυγὴν και βλασφημίαν, ἐξ ἧς και ὁ διάβολος αύτὸς θὰ έσκανδαλιζέτο.

Ὁ ξιφομάχος έσταμάτησε τὸν ἵππον του, ὅστις ακριβῶς τούτο έπόθει. Ἡ μόλις έπουλωθεῖσα πληγὴ του είχεν ανοιχθῆ εκ νέου κατὰ τὴν επιφάνειαν και εκ τῶν διασχισθέντων πανίων διέφευγον σταγόνας τινὲς αίματος. Ἐπήλθε κατὰ πρῶτον εἰς τὸν νοῦν τοῦ άλιτηρίου εκείνου και ή ιδέα νὰ κραυγῆσῃ επικαλούμενος βοήθειαν· άλλ' οὐδεις διήρχετο ἀπὸ τὰ περίξ· ὕστερον έσκέφη νὰ επανέλθῃ εἰς τὸν πύργον τοῦ Οὐδάρδ, αλλά πῶς νὰ επανεύρῃ τὸν δρόμον και πῶς ν' άντιμετωπίσῃ τὴν ὀργὴν τοῦ Λαθερνῆ, ὅταν οὔτος ήθελε μάθει τὸν θάνατον τοῦ συντρόφου του;

Ὁ Λαγκομπέρζ λοιπὸν εύρίσκετο εκεῖ, έν τῷ μέσῳ τῶν άγρῶν πιέζων δι' άμφοτέρων τῶν χειρῶν τὸ στήθος του. Ὁ βλέπων τὸ φάσμα εκείνο με τὴν άραιὰν κόμην και με τὸ πρόσωπον άξυριστον, θὰ τὸν εξελάμ-

θανεν ὡς τὸν κύριον ἱππότην τῆς Ἐλευσίνης Μορφῆς, ὅτε μονήρης καὶ ἀπολωλώς εἰς τὰς ἐρήμους τῆς ἐπαρχίας του ἐφρικία εἰς τὴν πνοὴν τῆς νυκτερινῆς αὔρας καὶ ἐζήτει παρ' αὐτῆς ἀφορμὴν κατορθωμάτων.

Μετὰ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι ὁ Λαγκομπέρζ δὲν εἶχε μαζί του οὐδὲ τὸν Σάνχον, οὐδὲ τὸ θαυμαστὸν θεραπευτικὸν βάλαμον· δὲν εἶχεν οὐδ' αὐτὴν κἄν τὴν ἀτρόμητον καρδίαν τοῦ ἠρωϊκοῦ ἐκείνου παράφρονος· τὸν κατέλαβε φόβος ὅτε εἶδε ρέον τὸ αἷμά του. Ὅλοι αἱ συγκινήσεις τῆς νυκτὸς ἐκείνης παρήγαγον ταυτοχρόνως τὸ ἀποτέλεσμα των. Κεκοπιακῶς ἐκ τῆς νηστείας, ἐξήντημένοι ἐκ τοῦ φόβου ὑφ' οὗ κατείχτο μετὰ τὴν ἐκ τοῦ πύργου ἀπόδρασίν του, κεκοπιακῶς ἐκ τῆς ἀναμοχλεύσεως τοῦ βαρέως λίθου, κεκοπιακῶς ἐκ τῆς φυγῆς του μετὰ τὴν ἀπόπειραν τῆς δολοφονίας, ὁ Λαγκομπέρζ κατήλθε τοῦ ἵππου, ἐτύλιξε τὸν χαλινὸν περὶ τὸν βραχίονά του καὶ ἔμεινε κείμενος ἐκτάδην ἐντὸς μιᾶς τῶν αὐλάκων τοῦ ἀγροῦ, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ὁποίας ἡ φυομένη βρίζα ἐσχημάτιζε μαλακὸν χλωρὸν στρώμα.

Ὁ ἵππος ἤρχισε νὰ βόσκη, ὁ Λαγκομπέρζ κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν, ἵνα λιποθυμήσῃ διὰ νὰ μὴ ἀναλογισθῆ τὴν θλιβεράν θέσιν του καὶ τὸν φόβου του μέχρι τῆς ἐπομένης ἡμέρας.

Ἡ ἡμέρα κατὰ τὸ ἔαρ ἀνατέλλει λίαν ἐνωρίς. Εὐθὺς ἄμα ταῖς πρώταις ἀκτίσιν ὁ ξιφομάχος διέκρινε θώρακας καὶ δόρατα, εἶτα ὀπισθεν σμήνος θεραπόντων, ὀδηγούντων τὰς ἀποσκευάς.

Ὁ Λαγκομπέρζ περιέμεινεν ἕως ὅτου παρέλθωσιν οἱ ἵππεις.

Ὅτε δὲ εἰς τὴν ἐσχατιὰν τοῦ ἀγροῦ εἶδε μόνον σκευαγωγὰ ἀμαξία καὶ ἡμιόνους ἀκολουθοῦντας τὴν χαλικιώδη ὁδόν, ἤρχισε νὰ ἐκφέρῃ θρηνώδεις κραυγὰς καὶ ἐφείλκυσε μετ' ὀλίγον τὴν προσοχὴν τῶν θεραπόντων, οἵτινες συνήθως εἶνε κάπως ἐλεήμονες, ἐπειδὴ εἶνε πολὺ περίεργοι.

Τότε εἶπε τότε ὅτι τραυματισθεὶς, ἐνῶ διετέλει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κ. Λουβοῦ, μείνας ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἀσθενῆς καὶ προσφάτως ἀναρρώσας, ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὸν κύριόν του· ἀλλ' ἡ ἀφοσίωσίς του τὸν ἔκαμε νὰ πλανηθῆ περὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν σωματικῶν του δυνάμεων. Ἐδεῖξε τότε τὸ στήθος του κηλιδωμένον ἐκ τοῦ ὀλίγου αἵματος, ὅπερ εἶχε ἐκρέυσει τὴν νύκτα καὶ τοὺς παρεκάλεσε νὰ τὸν ὀδηγήσωσιν εἰς τὴν πλησιεστέραν πόλιν, ὅπου θὰ εὕρισκε μέσα ὅπως μεταβῆ εἰς Παρισίους.

Οἱ ἄνθρωποι ἐκείνοι, εἰς οὓς τὸ ὄνομα τοῦ Λουβοῦ ἀνεποίησεν αἰσθησιν, ὅπως εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἐτοποθέτησαν τὸν Λαγκομπέρζ ἐφ' ἑνὸς τῶν ἀμαξίων. Ἄνεκοίνωσαν δὲ αὐτῷ ὅτι μετεκόμιζον εἰς Βαλενσιέννην τὰς ἀποσκευὰς τῶν ἀκολούθων τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, καὶ ὅτι, ἀφοῦ οἱ ἀκόλουθοι μετέβαινον εἰς Βαλενσιέννην, πιθανὸν ἦτο νὰ μεταβῆ ἐκεῖ καὶ ὁ βασιλεὺς. Ὁ Λαγκομπέρζ δὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ ἐξ αὐτῶν ἂν θὰ μετέ-

βαινεν ἐκεῖ καὶ ὁ κύριος Λουβοῦ· ἠλπίζεν ὅμως νὰ τὸν συναντήσῃ, μεγάλως δ' ἐχάρη καὶ ἐν ταύτῳ ἀνησύχησεν ὅτε παρὰ τὰς πύλας τῆς Βαλενσιέννης ἔμαθεν ὅτι ὁ κύριος Λουβοῦ εἶχε φθάσει εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, κατὰ τὴν παρελθούσαν νύκτα.

Ἐδέησε νὰ σκεφθῆ ὅπως παρουσιασθῆ εὐπρεπῶς, διότι ὁ ὑπουργὸς δὲν ἠγάπα τὰ δραματικὰ ἀπρόοπτα. Ὁ ἱματισμὸς ἀνθρώπου κατακλιθέντος ἐν ἀγρῷ καὶ φέροντος ὑποκάμισον κηλιδωμένον ἐξ αἵματος, ἦκιστα θὰ τὸν εὐηρέσει. Ὁ κ. Λουβοῦ ἐπεθύμει νὰ τὸν ὑπηρετῶσι μετὰ καθαριότητος καὶ εὐπρεπείας. Διὸ ὁ Λαγκομπέρζ ἐπεμελήθη τοῦ καλλωπισμοῦ του καὶ προσγευμάτισεν ἄνευ ὑπερηφανείας μετὰ τῶν θεραπόντων, οἵτινες παρέσχον αὐτῷ τόσας σημαντικὰς ἐκδουλεύσεις.

Ἐν τούτοις ὁ ἀκάματος Λουβοῦ τὰ πάντα εἶχε διοργανώσει κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην. Καθησύχασε τὸν δούκα Βανδώμ, ἐπιπλήττων αὐτὸν ἄμα διὰ τὴν εἰς τὴν μονὴν εἰσβολὴν του. Ἐπεσκέφη τὸν δούκα τῆς Μαίνης καὶ τὸν Βουφλέρ καὶ συνεχάρη αὐτοὺς διὰ τὴν εὐσπλαγχτίαν, ἣν ἔδειξαν πρὸς τὰς μοναχάς. Πρὸς τὸν δούκα τῆς Μαίνης ἰδίως ὁ Λουβοῦ προσνήχθη μετ' ἐπιχαρίτου κολακείας. Ὁ ὑπουργὸς ἔπρεπε νὰ προφυλάττηται ἀπὸ τοῦ μίσους τῆς κυρίας Μαιντενὼν καὶ ἡ οὐδετερότης, ἂν οὐχὶ ἡ συμμαχία τοῦ δουκὸς τῆς Μαίνης, ἦτο δι' αὐτὸν ἀπαραίτητος. Τὸ κατ' ἐξοχὴν προσφιλὲς ἐκεῖνο τέκνον τοῦ βασιλέως καὶ τῆς κυρίας Μοντεσπάν, ὁ μαθητὴς τῆς κυρίας Σκαρρών, ἦτο τὸ εἰδωλὸν τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' καὶ τῆς μαρκησίας. Ἡ κυρία Μαιντενὼν πρὸ πάντων, ἦτις δὲν ἠσθάνετο ποσῶς ἀδυναμίαν διὰ κανένα ἄνθρωπον καὶ διὰ κανὲν πρᾶγμα, θὰ ἐθυσίαζε τὴν ζωὴν της χάριν τοῦ δουκὸς τῆς Μαίνης.

Ὁ Λουβοῦ συνεχάρη ἀβροφρονέστατα τὸν νεαρὸν νόθον πρίγκιπα διὰ τὰ προσόντα αὐτοῦ τὰ προσφύεστατα, ὅπως κατὰστῆ ἐκ τῶν ἀρίστων στρατιωτικῶν διοικητῶν. Ὅσον ὀλιγώτερον ἐπίστευε τοῦτο, τόσον διεξοδικώτερον τὸ ἔλεγεν. Πικρῶς παρεπονέθη κατὰ τοῦ κυρίου Ρυθαντέλ, τὸν ὁποῖον ὅμως ἐπὶ τέλους ἐδικαιολόγησε δολίως, ἐπιρρίπτων πᾶσαν τὴν μυσαρύτητα τῆς πράξεως τῆς ἐγκαταλείψεως τῶν μοναχῶν εἰς ἓνα κάποιον Λαβερνῆ, ἓνα ἕξαλλον καὶ ἀδιόρθωτον, ἀπόβρασμα τοῦ στρατοῦ τοῦ Κατινά, ὅστις, διαγραφεὶς ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ δι' ἀσέβειαν, ἐτόλμησε νὰ ἐμφανισθῆ καὶ αὐθις ἐπίτηδες, καὶ συνελήφθη ἐπ' αὐτοφάτῳ προσβάλλων τὰς μοναχάς καὶ ἀνθιστάμενος κατὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν.

Ὁ δούξ τῆς Μαίνης, ὅστις δὲν εἶχεν ἀνατραφῆ ἐπὶ ματαίῳ παρὰ τῆς κυρίας Μαιντενὼν, καὶ ἦτις εἰς αὐτὸν ἐδείκνυε πλείονα ἀφοσίωσιν παρὰ εἰς δέκα ὁμοῦ διαδόχους τοῦ χριστιανικωτάτου βασιλέως, ὁ δούξ τῆς Μαίνης, λέγομεν, ἐπεκρότησε τοὺς λόγους τοῦ κυρίου Λουβοῦ, συνεπιπροσποῦντος καὶ τοῦ κυρίου Βου-

φλέρ. Συνεφώνησαν ὅλοι ὡς πρὸς τὸν φαῦλον ἐκεῖνον Λαβερνῆ. Ὁ δούξ τῆς Μαίνης ἐδήλωσεν ὅτι ἔπρεπε νὰ δοθῆ ἐν παράδειγμα, ὁ κ. Βουφλέρ ἠπόρησε διατὶ τὸ παράδειγμα δὲν εἶχε δοθῆ ἤδη, ὁ δὲ κύριος Λουβοῦ, χαιρῶν ὑπεμέτρως, ἀπήντησε μετριοφρόνως, ὅτι ἐθεώρησε καθήκον του ν' ἀναμείνῃ τὸν βασιλέα, ὅπως αὐτὸς ἀποφασίσῃ, ὅτι δ' ἐν τοσοῦτῳ εἶχε συγκαλέσει στρατιωτικὸν Συμβούλιον.

Ὁ δούξ τῆς Μαίνης οὐδέποτε εἶχε χρηματίσει μέλος τοιοῦτου Συμβουλίου· ὁ Λουβοῦ τὸν διεβεβαίωσεν ὅτι ἦτο πρᾶγμα λίαν περίεργον. Ὁ νεαρὸς δούξ ἐξέφρασε τότε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ δικάσῃ πρῶτην φορὰν ὡς σύμβουλος εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Λαβερνῆ, προσέθηκε δὲ ποιητικῶς ὅτι θὰ ἦτο λίαν σφοδρὰ ἡ συγκίνησις, ἣν θὰ ἠσθάνετο ἀπαγγέλλων καταδίκην θανάτου. Ὁ Λουβοῦ, βλέπων αὐτὸν οὕτως προδιατεθειμένον, διώρισεν αὐτὸν πρόεδρον τοῦ στρατιωτικοῦ Συμβουλίου, τοῦ συνεχομένου νὰ δικάσῃ τὸ ἔγκλημα τοῦ Λαβερνῆ, σύμβουλον δὲ τὸν κύριον Βουφλέρ. Ἡ ἐκλογή τοῦ εἰσηγητοῦ ἦτο ἀδιάφορος, εἶπεν αὐτοῖς ὁ κύριος δούξ Μαίνης μετ' ἀξιεράστου μειδιήματος, ἀφοῦ ἡ εἰσήγησις ἐγένετο τόσον καλῶς παρὰ τοῦ κυρίου Λουβοῦ.

Μετὰ τοῦτο ἀπεχωρίσθησαν. Ὁ κύριος δούξ Μαίνης ἀπῆλθε νὰ κοιμηθῆ, ὁ κύριος Βουφλέρ ἀπῆλθε νὰ προστοιμασθῆ διὰ τὴν πορείαν τῆς αὐριον, ὁ δὲ Λουβοῦ νὰ ἐπιστεύσῃ τὴν ἐνέργειαν τοῦ στρατιωτικοῦ Συμβουλίου.

Οὕτως ἔβαινον τὰ πράγματα καὶ ἔβαινον μετὰ μεγάλης ταχύτητος, ὡς βλέπουσιν οἱ ἀναγνώσται. Ὁ Λουβοῦ εἶχε τὴν καλὴν τύχην νὰ φθάσῃ εἰς τὰς πύλας τῆς Βαλενσιέννης ἀκριετὰ ἐγκαίρως, ὅπως ἐμποδίσῃ τὸν Γεράρδον νὰ συναντήσῃ τὴν ἀτυχῆ Ἀντωνιέτταν. Διότι ἦτο ἀκριβῶς αὐτή, εἰσαχθεῖσα παρὰ τοῦ Λουβοῦ εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Αὐγουστινιανῶν τῆς πόλεως ἐκείνης, ἡ ὀλίγου δεῖν συναντηθεῖσα μετὰ τοῦ ἐραστοῦ της, τόσον ἡ σύμπτωσις ἠνύθει τὸν ἄγνον ἐκεῖνον μεταξὺ των ἔρωτα καὶ τόσον ὁ ἀστήρ τοῦ Λουβοῦ κατεδίωκεν αὐτὸν διὰ τῆς φοβερᾶς ἐπιρροῆς του.

Οὕτως ὁ Λουβοῦ εἶχε νικήσει τὸν ἐχθρὸν του, καὶ μετ' ὀλίγας ὥρας ὁ Γεράρδος ἐμελλε νὰ ἐξοντωθῆ. Ὁ Λουβοῦ κατόπιν θὰ ἐξήλειπε τὸ ὄνομα ἐκεῖνο ἐκ τῆς μνήμης του. Εἶχεν ἐπιτηδεῖως χρησιμοποίησει ὡς στήριγμά του τὸν δούκα τῆς Μαίνης κατὰ τῆς οργῆς τῆς κυρίας Μαιντενὼν, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν αὐτὴ ἠθέλε κατακραυγάζει διὰ τὸ οἰκτρὸν τέλος τοῦ νιού τῆς πκλαιζῆς της φίλης — διότι ὁ Λουβοῦ ἐνεθυμεῖτο ὅτι ἡ κυρία Λαβερνῆ τὸν εἶχεν ἀπειλήσει διὰ τῆς μαρκησίας. Ἄλλως τε ποῖα πιθανότης ἦτο ὅτι ἡ κυρία Μαιντενὼν θὰ ἐνεθυμεῖτο τὴν ἐπαρχιωτικὴν ἐκείνην οἰκογένειαν; Ἡ κυρία Μαιντενὼν εἶχε τόσα πολλὰ πράγματα νὰ σκεφθῆ! Ἔπειτα τίς θὰ παρεπνεῖτο, τίς θ' ἀνεφέρετο πρὸς αὐτήν; Μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Γεράρδου, ὁ

Λουβοά έθεώρει εξησφαλισμένην τήν άτιμωρησίαν.

Ή δέ Άντωνιέττα έγκλειστος εΐς τό μοναστήριον όπου ουδεις έγίνωσκεν αύτήν, δέν θά εΐγε πλέον έμπιστους και προστάτας. Ότε δέ ο Λουβοά, άφού ώδήγησε τήν δεσποινίδα εΐς τό έν Βαλενσιέννη μοναστήριον τών Αύγουστινιανών, ήθέλησε νά μάθη εΐδήσεις περί του Λαγκουπέτζ, ουδεις έγίνωσκε τί εΐχεν άπογεινεί ο ξιφομάχος. Ήχη τινα αίματος εΐς τόν άγρόν τής κριθής και τόν χώρον πεπατημένον έκ τών Ήππων και έκ τών ποδών τών άγωνισθέντων εΐχον μόνον ίδει και παρατηρήσει παρά τόν τοΐχον του μοναστηρίου τών Κυκλών Καλογοριών. Έγίνετο δέ και άορίστως λόγος περί όρνιθοπώλου επιστρέφοντος εΐς Φλάνδραν, όστις εύρεν άνθρωπόν τινα θνήσκοντα εΐς τήν όδόν και τόν πρέλαθεν εΐς τό άμάξιόν του. Ό όρνιθοπώλης άνευρεθείς και εξετασθείς παρά τών πρκατόρων του Λουβοά, εδήλωσεν ότι ο άγνωστος έν εΐχε παραλάβει μη δυνάμενος ν' άνθέξη εΐς τό ταξείδιον, εζήτησε παρ' αύτου νά τόν άποθήσει χαμαι και άναμφιβόλως θά εΐχεν ήδη άποθάνει εΐς τόν δρόμον όπου τόν άπεβίβασεν. Ό Λουβοά όστις λίαν έπεθύμει ν' άπαλλαγη του Λαγκουπέτζ ηχηαριστήθη έκ τής εξηγήσεως, ήτις παρείχεν εΐς αύτόν τήν έλπίδα περί του θανάτου του. Άλλως τε άν εζη άκόμη μετά τόσον καιρόν ο Λαγκουπέτζ βεβαίως θά έσπευδε νά τό καταστήσει γνωστόν. Άφού δέν εζήτητε χρήματα, σημείον ότι ήτο τεθνεώς.

Έμενεν ο Βελαίρ τούτο δέ άνησύχει και εξώργιζε τόν Λουβοά. Ό Γεράρδος τόν εΐχε κρύψει έπιμελώς εΐς τόν πύργον Λαβερνή, ο δέ Λουβοά δια νά μη άνακινήση τήν θερμήν άκόμη τέφραν, εζ ής ήδύνατο νά προκύψη φως έπικίνδυνον, έσεβάσθη τόν πύργον μετά τόν θάνατον τής κομήσεως. Ή έπιστολή τής καθαιρέσεως ήν έπεμψε πρός τόν Γεράρδον, ήτο τό μόνον βλήτημα όπερ έτόλμησε νά εξακοντίσει δια νά ικανοποιήση προσκαιρώς τήν άσβεστον δίψαν τής εκδικησεώς του. Ό Λουβοά έπεφυλάσσετο νά συλλάβη τόν Βελαίρ άμα τη πρώτῃ ένδειξει, εζ ής θά προϋδιόθετο ο άτυχής εκείνος.

Έπειδή δέ ο μουσικός θ' άπέμενεν εγκαταλελειμμένος μετά τόν θάνατον του Γεράρδου, δέν εΐχε δέ άλλο μέσον δια νά ζήσει ειμή τήν κιθάραν του, ο ήχος αύτῆς τάχιστα έμελλε νά τόν καταγγείλη.

Εΐχεν ήδη ανατείλει πρό πολλού ή ήμέρα, ένῶ ο Λουβοά εΐργάζετο άκόμη υπό τήν λάμπιν τών καταναλωθέντων κηρίων καθήρτιζε τήν εκθεσιν του στρατιωτικού Συμβουλίου.

— Τί έλεινότῆς ! έλεγε καθ' έαυτόν άναγινώσκων τήν φοβεράν εκθεσίν του, τί έλεινά έμπόδια εΐς τόν βίον ένός μεγάλου άνδρός ! Ένῶ πρόκειται νά θέσω εΐς ένέργειαν μηχανήν πολέμου, ήτις δύναται νά συντρίψη τήν Ευρώπη, ίδου εΐς κόκκος άμμου, έν άχυρον έμπΐπτει εΐς τούς τροχούς και άντι νά γράφω διαταγές περί τής έκστρατείας ή περι τής διατροφής έκατόν

χιλιάδων άνδρῶν, άντι νά μελετώ πώς νά κατορθώσω τήν άλωσιν όχρυάς πόλεως ή τήν ήτταν ένός στρατου, ίδου ότι επισωρεύω σοφίσματα και ψευδή επί του χάρτου τούτου δια ν' άπαλλαγῶ ένός άνθρώπου, ένός ζουφίου, τό όποτον μ' ένοχλεί!..

Ω Καρτέσιε!.. σύ, έν άποκαλοϋσι άφρονα δια τήν θεωρίαν σου, πόσον εχεις δικαιον, πώς πραγματικώς τά πάντα συνδέονται ! Πόσαι άλύσεις άόρατοι εΐς τούς άσθενείς όφθαλμούς μας συνδέουσι πρός άλληλα τά διάφορα μεγάλα γεγονότα, τά όποια μäs φαίνονται άπρόοπτα, μεμονωμένα και εζών άποτελείται ο βίος τών επιφανών άνδρῶν ! Ούτως ο πρώτος κρίκος τής άλύσεως τούτης ύπήρξεν ο προμηθευτής Βρόσμαν και ο τελευταίος θά εΐνε ο κόμης Λαβερνή. Μεταξύ τών δύο αύτών άχρων τίς ήδύνατο νά ύποθήσει ότι μεσολαβεί ο Λαγκουπέτζ, ο Βελαίρ, ή Άντωνιέττα—ή ταλαίπωρος νέα, φεύ ! — ή Έλεονώρα, ή άτυχής γυνή, ή κόμησσα Λαβερνή, ή άξιόθαύμαστος μήτηρ ; Τίς γνωρίζει τόν Βάν Γκράφτ, τόν πλούσιον Όλλανδόν, όστις, ως λέγουν, κατέστη πκράφρων με όλα του τά πλούτη, τόν Βάν Γκράφτ, τόν όποτον ουδ' έγώ ο ίδιος γνωρίζω ; Ποίος γνωρίζει τόν άθλιον εκείνον Γιλδέρτον, τόν βλάκα εκείνον τίμιον άνθρωπον, όστις πρέπει ν' άπέθανε τής πείνης όμου με τό μυστικόν, τό όποτον έκαμα νά πληρώση τόσον άκριβά. Έγώ μόνος σήμεραν γνωρίζω όλ' αυτά. Ω, πόσα πράγματα κατέρχονται όμου μετά του θνήσκοντος εΐς τό αΐώνιον σκοτος ! πόσα πράγματα σοβαρώτατα ! Τίς θά δυνηθη ποτέ ν' ανοικοδομήση όλην τήν μακράν και φοβεράν περιπέτειαν άπό του έρωτος τής Έλεονώρας Βάν Γκράφτ, τόν όποτον ή ιστορία άποκαλεί Κατάκτηται τής Ολλανδίας, μέχρι τής καταδίκης του Γεράρδου Λαβερνή, ήν οι μεταγενέστεροι θ' άποκαλέσωσι Πολιορκία του Μόρις.

Και τās λέξεις τούτας λέγων ο Λουβοά βαθμηδόν και άνεπαισθήτως εΐχε περιπέσει εΐς μελαγχολικήν ρέμβην. Αί τόσαι πένθιμοι άναμνήσεις, αί τόσαι θρηνώδεις σκιαί, ως έπεκαλείτο, ο πικρός τής συνειδήσεως έλεγχος, εΐχον διασεισει επί τέλους τήν χαλκίνην αύτου καρδίαν. Έκ τών δακτύλων του εξέφυγεν ή γραφίς, εκλινε τήν ισχυράν κεφαλήν και εκρυψε τό πρόσωπον μεταξύ τών χειρῶν.

Τήν στιγμήν εκείνην ο άγγελος, ο άγαπητός τῷ Κυρίῳ, ο άγγελος με τās άσπίλους πτέρυγας, ο χέων τό βάλαχμον επί πάσης πληγῆς, ήν προξενεί ο δαίμων, ο άγγελος τής συγγνώμης, έπλανήτο ύπεράνω του άμαρτωλου εκείνου και προσεπάθει νά τόν συγκινήση εκτυλίσσων ένωπίον του τήν μακράν σειράν τών θυμάτων του, τούς σφαγέντας ή καέντας ζωντας άθώους έν τῷ Παλατινάτω, τούς διαμαρτυρομένους όσοι έπεσαν υπό τήν σπάθην τών δραγόνων, τά ιδιαίτερα του εγκλήματα, τ' άποκαλούμενα παρ' αύτου επί τό εύφημότερον μέσα, όπως τά δημόσια άπεκαλοϋντο αιάχαι.

— Συγχώρησε άπαξ, τῷ εψιθύριζε σι-

γά ο άγγελος, και θά συγχωρηθῆς έκατοντάκις.

— Νά συγχωρήσω άρα γε !... άπήντα ο Λουβοά εΐς τήν μυστηριώδη εκείνην παραινεσιν, ν' ανοίξω τήν χειρά μου, δια νά διαφύγη ο Λαβερνή, νά μη εκτείνω αύτήν όπως συντρίψη τόν Βελαίρ ;... νά φανῶ τόσον συγκραταβατικός, ώστε νά δώσω τήν Άντωνιέτταν εΐς τόν Γεράρδον ;... θά συγκατένευον άμφοτεροι ; Αύτός ο άμείλικτος έχθρός μου, του όποιου εφόνευσα τήν μητέρα, και όστις εΐνε κάτοχος ένός τών μυστικῶν μου!.. Έκείνη!.. ής τό πνεϋμα έδηλητηριάσθη, ήτις ουδέποτε θά με συγχωρήση δια τήν θυσιασθεΐσαν παιδικήν της ήλικίαν και θά με καταρασθη άν μάθη τόν φοβερόν θάνατον τής μητρός της !... "Οχι !.. όχι οικτον ! Τό πεπρωμένον, τό όποτον με παρεκίνησε νά φονεύσω τās δύο γυναΐκας, με βιάζει σήμεραν νά εξολοθεύσω τά τέκνα των !.. Ναι, Καρτέσιε' εχεις δικαιον' τά πάντα συνδέονται. Άλλά πäs σύνδεσμος, πäs άλυσίς δύναται νά θραυσθη και άνήκει εΐς εμέ νά εκλέξω τούς μάλλον ευθραύστους κρίκους δια νά τελειώσω τό ταχύτερον.

Ό Λουβοά άνέλαβε τήν γραφίδα και προσέθηκε τό συμπέρασμα του εΐς τήν εκθεσίν του μετά τινος όργῆς και παραφορῆς. Προσεκάλεσεν ένα τών ύπασπιστών του και έπεφόρτισεν αύτόν νά φέρη τήν εκθεσιν εΐς τόν κύριον δούκ τής Μαΐνης. Ταυτοχρόνως διετάξε νά έτοιμασθῶσιν οι Ήππο του δια νά μεταβή και έπιτηρήση τήν άναχώρησιν τών διευθυνομένων εΐς Μόνς στρατευμάτων.

Έτερος ύπασπιστής άπέθηκεν επί του γραφείου του όγκώδη φακέλλον τών καθημερινών έγγραφων. Ό Λουβοά διέτρεξε δι' ένός βλέμματος τās σφραγίδας και τήν γραφήν τών φακέλλων, όπως εκλέξη τά σπουδαιότερα, ένῶ δέ άνεγίνωσκεν έλαβε τό ποτήριον του ύδατος τής Φόργης, όπερ καθ' εκάστην έφερεν αύτῷ πρό παντός προγεύματος ο πρώτος αύτου θαλαμηπόλος.

Καθ' ήν στιγμήν άπέθετε τό ποτήριον επί του δίσκου, εΐδε τόν δίσκον τρέμοντα' τό βλέμμα του άνήλθε μέχρι του προσώπου του ύπηρετου, κατελήφθη δέ υπό μυστηριώδους τρόμου, ότε άνεγνώρισε τόν Λαγκουπέτζ, όστις δέν εύρε καλλίτερον τρόπον παρουσιάσεως παρά εκείνον, και όστις λίαν γνωστός παρ' τῷ προσωπικῷ τής ύπηρεσίας του ύπουργού, έπέτυχε ν' άντικαταστήση τόν θαλαμηπόλον.

— Ω, έξοχώτατε ! εψιθύρισεν ο ξιφομάχος, ώ, καλέ μου κύριε !..

Και ένῶ έχαιρέτιζεν ο μονόφθαλμος ήδυνηθή νά διακρίνη επί τής μορφῆς του Λουβοά τήν δυσάρεστον εκπληξιν, τήν σημαίνουσιν : σ' ένόμιζα νεκρόν !

1. *Ίδε εικόνα φύλλου 217.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Εἰς τὴν ἐπανάληψιν ταύτην ὁ Μάξιμος ἔδει νὰ κολακεύσῃ καὶ τὴν φιλοτιμίαν του. Ἐβγαίνει μετὰ μαθηματικῆς ἀκριβείας προσπαθῶν νὰ κουράσῃ τὴν ἀντίπαλόν του καὶ σκοπῶν εἰς πρώτῃν δοθησομένην εὐκαιρίαν νὰ τὴν πλήξῃ διὰ τινος ξιφισμοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀκριβῶς ὑπολογίσει.

Ἡ τύχη ὁμως ἀνέστρεψε τὸ πᾶν. Εἰς τὴν κρισιμωτέραν στιγμήν τῆς μάχης τὸ ξιφὸς τῆς κομῆσσης διολισθῆσεν ἐπὶ τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς τοῦ Μαξίμου εἰσῆλθεν ὑπὸ τὸ ἐνδυμᾶ του.

Τὸ ἀπέσυρεν ἀμέσως, ἀλλ' ὁ σίδηρος περιπλακεῖς πρὸς τὸ βραχιόλιον τὸ ἀπέσπασεν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ οὕτω κατέπεσε κατὰ γῆς.

Ὁ Μάξιμος ἐκπλαγεὶς δὲν ἀντέκρουσε καὶ ἡ κόμησσα νοήσασα τί συνέβη ἀπέριψε τὴν προσωπίδα τῆς, λέγουσα :

— Σὺς ἐπλήγωσα, κύριε ;

— Ὅχι . . . δὲν εἶν' αὐτὸ ἀπεκρίθη ὁ νεανίας.

— Τὸν ἐπληγώσατε στὴν καρδιάνισως, ἀνέραξε γελῶν ὁ ἰατρός. Κόμησσα, τὸ ξιφὸς σὺς ἀπέσπασεν ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ κυρίου Δορζέρ ἓνα βραχιόλιον, τὸ ὁποῖον μοῦ φαίνεται ἐρωτικὸν φιλοδώρημα.

Καὶ ταῦτα λέγων τὸ ἀνέλαβεν ἀπὸ χαμαὶ καὶ παρουσίασεν εἰς τὴν πελάτιδά του.

— Ἄν μοῦ τὸ ζητήσῃ καὶ αὐτὴ καθὼς καὶ ἡ ἄλλη, ἐσκέπτετο ὁ Μάξιμος, νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος ἂν ξεύρω τί νὰ τῆς πῶ.

Ἡ κόμησσα τὸ ἐξήταζε περιέργως.

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια, ἠρώτησεν ἀτενίζουσα πρὸς τὸν ἀνεψιὸν τοῦ κυρίου Δορζέρ ὅτι αὐτὸ τὸ ἐνθύμημα δὲν εἶνε γυναικίος ;

— Δὲν θὰ μὲ πιστεύσετε ἂν σὺς πῶ ὅτι τὸ ἡγόρασα, ἀπεκρίθη ὁ Μάξιμος προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ.

— Καὶ ἡ γυναῖκα αὐτὴ σὺς ὤρκισε νὰ τὸ φέρετε πάντοτε μαζί σας ;

— Ὅχι ! εἶπεν ὁ Μάξιμος ἀπερισκέπτως.

— Τότε λοιπὸν νὰ σὺς δώσω μίαν συμβουλὴν. Φυλάξτε τὸ βραχιόλι αὐτὸ προσεκτικὰ διὰ νὰ μὴ τὸ χάσετε, προπάντων δὲ νὰ μὴ σὺς τὸ πάρῃ κανεὶς. Τὸ κρατῶ. Τί θὰ ἐκάρητε ἂν σὺς τὸ ἐκρατούσα ;

Ὁ ταλαίπωρος νέος ἠρυθρίασεν ὀλόκληρος καὶ ἐξήτησεν ἀπάντησιν· εὖρε δὲ καταλληλοτάτην.

— Κυρία, εἶπεν εὐθύμως, ἂν μ' ἐκρατούσατε, θὰ εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ σκεφθῶ ὅτι μοῦ ἔχεται ἐρωτικὴν ἐκδήλωσιν. Νὰ δείξετε εἰς ἓνα ἄνθρωπον ὅτι εἶσθε ζη-

λότυπος διὰ τὸ παρελθόν του, εἶνε ὡς νὰ τοῦ ἐλέγατε ὅτι τὸν ἀγαπάτε.

Ἡ κόμησσα ἠσθάνθη φοικίαισιν, καὶ ἀστραπὴ διήλθε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς· ἐκράτει τὸ βραχιόλιον καὶ δὲν ἐφάνετο διατεθειμένη νὰ τὸ ἀποδώσῃ.

Ὁ Μάξιμος ἐκάθητο ἐπὶ ἀκανθῶν, ἂν καὶ προσεπάθει νὰ φανῇ εὐχαρῖς.

Ὁ ἰατρός παρεθέρει τὴν κόμησσαν Γιάλτα καὶ ἐφάνετο καὶ αὐτὸς ὡσεὶ λαμβάνων ζωηρὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν σκηνὴν ταύτην.

— Ἐχετε δίκαιον, κύριε, ἀπεκρίθη τέλος ἡ ξένη· πιθανὸν τοῦτο καὶ τότε θὰ ἤπαύσαθε. Διὰ νὰ σὺς ἀποδείξω δὲ ὅτι δὲν ἀγαπῶ κανένα, ἰδοὺ τὸ βραχιόλιόν σας.

Ὁ Μάξιμος τὸ ἔβγαλε εἰς τὸ θυλάκιόν του, ἐνῶ ὁ κύριος Βιλλαγῶς ἔλεγε μὲ τόνον σοβαρὸν ἄμα καὶ ἀστεῖον :

— Ἀλήθεια, κόμησσα, εἶσθε πολὺ καλὴ. Γνωρίζω γυναῖκας, ποὺ ἤθελαν κάμει καλὰ τοὺς λογαριασμούς των πρὶν τὸ ἐπιστρέφουν. Καὶ εἰς τὴν θέσιν σας ἐγὼ ἤθελα ἀναγκάσει τὸν κύριον Δορζέρ νὰ ἔρχεται καθ' ἡμέραν ἐπὶ ἓνα μῆνα νὰ μοῦ διδῇ μάθημα ὀπλαστικῆς καὶ ἵππασίας.

— Ὑποχρέωσις πολὺ γλυκεῖα, ἀνέραξε ὁ Μάξιμος, ἐπανευρῶν πᾶσαν αὐτοῦ τὴν εὐθυμίαν.

— Ἀ ! σὺς ἔπιασα, εἶπε ζωηρῶς ἡ κόμησσα, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ γίνετε δι' ἐμὲ ἀληθὲς φίλος. Εἶσθε καὶ τώρα, δὲν εἶν' ἔτσι ;

Ὁ Μάξιμος ἔκαμε κίνημα ἐνθουσιασμοῦ.

— Τότε, ἐπανελάβεν ἡ κόμησσα μὲ χάριεν μειδιάμα, ἱκανὸν νὰ γυρίσῃ κεφαλήν καὶ σοβαροτέραν τῆς τοῦ Μαξίμου, θὰ μὲ συνοδεύσετε εἰς τὸ δάσος. Ἦκουσα πῶς ἡ λίμνη ἐπάγωσε καὶ ἔχω διαθέσιν νὰ παγοδρομήσω.

Ἡ πρότασις αὕτη λίαν ἐπίκαιρος γενομένη ὑπέμνησεν εὐτυχῶς εἰς τὸν Μάξιμον, ὅτι εἶχε καθῆκον νὰ ἐκπληρώσῃ, καὶ ὅτι θὰ ἦτο δυσάρεστον δι' αὐτὸν νὰ λείψῃ μοναδικῆς περιστάσεως, ὅπως σῶσῃ τὴν ἐξαδέλφην του Ἀλικὴν ἐξ ἐπικινδύνου παραφορᾶς.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, εἶπε μὲ ὕφος ἀμύχανον, εἰς κάθε ἄλλην περίστασιν θὰ ἤμουν εὐτυχῆς νὰ σὺς συνοδεύσω, ἀλλὰ σήμερον ἔχω συνέντευξιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἔμπορῶ νὰ λείψω.

— Μὲ τὴν κυρίαν τοῦ βραχιολίου ; ἠρώτησεν ἡ κόμησσα.

— Σὺς βεβαίω ὄχι, ἀλλὰ . . .

— Εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης εἶνε ἡ συνέντευξις του, εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Ὄ ! τότε ἐπανελάβεν ἡ κόμησσα Γιάλτα, δὲν ἔχετε ἀφορμὴν νὰ μὲ ἀρνηθῆτε, καὶ σὺς λέγω καθαρά, ὅτι θὰ τὰ γαλάσωμε, ἂν μὲ ἀφήσετε νὰ πάγω μόνῃ. Ἐπειτα δὲν θὰ σὺς κρατήσω καὶ πολὺ. Θὰ ζεύξουν τὸ ἔλκυθρόν μου, θ' ἀνάβητε μαζί μου, θὰ πᾶμε εἰς τὴν λίμνην, καὶ θὰ μὲ ἀφήσετε ὅποτε θελήσετε. Σύμφωναι, δὲν εἶν' ἔτσι ; Σὺς πέρνω, μοῦ ἀνήκετε γιὰ μίαν ὥραν.

Ἰατρέ, ὀδήγησε, σὲ παρακαλῶ, τὸν κύριον Δορζέρ εἰς τὴν βιβλιοθήκην, ὅπου θὰ μὲ περιμεῖνῃ νὰ ἐνδυθῶ μιά στιγμή.

Ὁ Μάξιμος ἠθέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ, ἀλλ' ἡ κόμησσα εἶχεν ἤδη φύγει, καὶ οὐτός εὐρέθη μόνος μετὰ τοῦ κυρίου Βιλλαγῶς, ὁ ὁποῖος τὸν ἠρώτησεν :

— Ἐ ! λοιπὸν πῶς τὴν εὐρίσκεις τὴν πελάτιδά μου ;

— Ἀρχίζει νὰ μοῦ φαίνεται ἀξιολάτρευτος.

— Ποῦ θὰ πῇ, ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴ σου ἐφάνη ἀσχημη. Ἦμουν βέβαιος, καθὼς καὶ ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ ἤλλαξες γνώμην. Ἡ κόμησσα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀπαρέσκει, ἀλλ' εἰς ἓνα τέταρτον τῆς ὥρας καταθέλει τοὺς εὐφους. Τὸ δὲ σπανιώτερον εἶνε νὰ τῆς ἀρέσῃ κανεὶς, καὶ εἰμαι βέβαιος πῶς σεὶς τῆς ἀρέσετε πολὺ. Ἐνόησα ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της ὅτι σὺς συμπάθει.

— Ἀλήθεια, ἐφάνηκε πολὺ καλὴ γιὰ μὲ, ἐνῶ ἐγὼ ἐφέρθην τόσο ἀδέξια . . . ἔπειτα κ' ἐκεῖνο τὸ συμβᾶν τοῦ βραχιολίου, ἦτο τόσῳ γελοῖον !

— Τὸ βραχιόλι ! μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε τὸ ὁποῖον ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον τῆς κυρίας Γιάλτα. Ἀγαπᾷ τὰς αἰσθηματικὰς ἱστορίας, καὶ σεὶς τώρα τῆς ἐφανήκατε ἥρωας μυθιστορηματος.

— Ὅχι ὁμως καὶ τοῦ ἴδικού της, ἰατρέ.

— Ὡ μὴ φοβῆσθε τίποτε, ἡ κόμησσα εἶνε ὠχυρομένη κατὰ τοῦ ἔρωτος· μόνον τὴν φιλίαν σας ζητεῖ.

— Τὸ βλέπω, ἀλλ' ἀπὸ τὴν φιλίαν εἰς τὸν ἔρωτα ἡ ὁδὸς εἶνε ὀλισθηρὰ, καὶ φοβοῦμαι μήπως δὲν ἔμπορέσω νὰ κρατηθῶ εἰς τὸν κατήφορον.

— Ἐλα δά, παρισινὸς ὅπως σεὶς, δὲν ἀφίνει νὰ παρασυρῆθῃ. Λάβετε τὴν φιλίαν, ἀφοῦ σὺς τὴν προσφέρουν, καὶ θὰ εὐχαριστηθῆτε. Στοιχηματίζω πῶς θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, ποῦ θὰ μ' εὐχαριστεῖτε, ὅτι σὺς παρουσίασα εἰς τὴν κόμησσαν Γιάλτα.

Καὶ ἐνῶ περιμένομας, ἔλθετε νὰ ἰδῆτε τὰ καλλιτεχνήματα τῆς.

Ὁ Μάξιμος ἔκρινε περιττὸν νὰ ἐπιμεῖνῃ καὶ ἠκολούθησε τὸν κύριον Βιλλαγῶς, διὰ τῆς αὐτῆς θύρας, δι' ἧς εἶχον εἰσέλθει.

Τὰς αἰθούσας διεδέχοντο αἱ αἰθούσαι, ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ εἰς τὰς Βερσαλλίας. Αἰθούσαι κατὰχρῆσοι μὲ ὀροφὰς ἐζωγραφημένας, περιστώσας σκηνὰς μυθολογικάς.

Πρὸ ἐκάστης θύρας ἵστατο ὑπρέτης ἐν μεγάλῃ κυανοχρῶσῃ στολῇ ἀνοίγων τὴν δίοδον.

Ὁ Μάξιμος ἀποθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς βασιλικῆς ταύτης πολυτελείας δὲν ἐπρόφερε λέξιν καὶ μόλις ἐπανελάβε τὸν λόγον ἄμα εὐρέθησεν εἰς εὐρείαν στοάν, αἰθούσας τῆς βιβλιοθήκης, πλήρη ἐκ βιβλίων πολυτελῶς δεδεμένων.

— Ἐπὶ τέλους, ἀνέραξε. Ἐδῶ ἔξέρω ποῦ εὐρίσκαμαι. Ἐδῶ ἐννοεῖ κανεὶς πῶς εἶνε εἰς τὸ Παρίσι εἰς τὸ σπιτί γυναικίος πλουσίας καὶ εὐφους· ἐνῶ ἐπερνούσαμε τώρα ἀπὸ τ' ἄλλα δώματα, ἔλεγα μόνος

μου μήπως ἤθελα παρουσιασθεῖ εἰς τὸν βασιλέα Λουδοβίκον ἸΔ' καθήμενον εἰς τὸν θρόνον του.

— Ἐννοεῖτε τώρα λοιπὸν διατί ἡ κόμισσα Γιάλτα προτιμᾷ νὰ μένη εἰς τὸ ἀγγλικὸν διαμέρισμα τοῦ οἴκου της, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός. Τὴν ἐπιβαλλομένην αὐτὴν πολυτέλειαν τὴν ἀποφεύγει ὡςφ δύναται. Τὸ λοιπὸν μέρος τοῦ μεγάρου τὸ προορίζει διὰ τὰς μεγάλας ἐορτὰς τετράκισ ἢ πεντάκισ τοῦ ἔτους, ὅποτε ἔρχεται ὅλον τὸ Παρίσι.

— Ὅλον τὸ Παρίσι, εἶνε πολὺ ἀόριστον. Ἐεῦρω ὅτι ἀπὸ τοὺς ἄνδρας ἔρχεται ὁ καλλίτερος κόσμος, ἀλλὰ ποίως γυναικῶς δέχεται;

— Πρὸ πάντων ξένας... ἐκ τῶν μεγαλύτερων, τᾶξων. Ἡ ἀριστοκρατία τῶν δύο κόσμων τὸ θεωρεῖ τιμὴν της νὰ χορεύσῃ εἰς τὸ μέγαρόν της ὅπου ἀπαντᾷ κἀνεὶς νεάνιδας εἰς ὄραν γάμου. Σὺς εὐχομαι νὰ νυμφευθῆτε κάμμιναν. Ἡ πτωχότερα ἀπ' αὐτὰς εἶνε τοῦλάχιστον ἑκατομμυριοῦχος.

— Εὐχαριστῶ, ἰατρέ. Ἐλπίζω νὰ πεθάνω ἄγαμος, ἔστω καὶ ἂν εἶμαι χωρὶς λεπτὸν ὅπως εἶνε πολὺ πιθανόν.

Ἴδέτε ὅμως ἓνα ἔλκυθρον! Ἄ, λόγῳ τιμῆς, εἶνε ἀριστοῦργημα.

Πράγματι κάτω εἰς τὴν αὐλήν, αὐλήν ὑπερμεγέθη περιφρασομένην ὑπὸ κιγκλίδων, ἀνέμενεν ἐξευγμένον εἰς τρεῖς ἵππους ἔλκυθρον, ἐφ' οὗ ἐκάθητο ἀμαζηλάτης, ἐλθὼν ὡς ἐφαίνετο μετὰ τοῦ ἐλκῦθρου του ἐκ τῶν ὄχθων τοῦ Νεῦα.

— Διᾶβολε, εἶπεν ὁ Μάξιμος θὰ ἐλυπόμην εἰς ὄλην μου τὴν ζωὴν ἂν δὲν ἐπῆγαινα εἰς τὸ δάσος με ἀὐτὸ τὸ πολυτελέστατον ὄχημα, εἰς τὸ πλάγι τῆς ὠραιότερας γυναικὸς τοῦ Παρισιοῦ. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι εἶνε κᾶπως πρόωρα. Τὸ χιόνι ἀκόμη δὲν εἶνε πολὺ σκληρὸν.

— Μὰ δὲν ἤξεύρετε, φίλε μου. Χιονίζει ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ καὶ τὸ θερμόμετρον δεικνύει δώδεκα βαθμοὺς κάτω τοῦ μηδενικοῦ. Θαρρεῖ κανεὶς πῶς εἶνε εἰς τὴν Μόσχαν.

Ἡ συνδιάλεξις διεκόπη ἐκ τῆς ἀφίξεως τῆς κομῆσης· ἐφαίνετο ὅλη μεταβληθεῖσα.

Ἐφερε πιλίδιον ἐκ δέρματος ἐνυδρίδος, περιεβάλλετο δὲ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν διὰ γούνας ἐκ δέρματος ἀλώπεκος.

Τὸ αἶμα ἐπορφύριζε τὰς παρεῖας της καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἔλαμπον.

Ἐφαίνετο ὅτι εἶχε πυρετὸν.

— Προσέχετε, κυρία, εἶπεν ὁ ἰατρός κατάπληκτος ἐκ τῆς ἀλλαγῆς ταύτης. Τὸ κρῦον εἶνε σφοδρὸν καὶ οἱ ἵπποι σας δυσυπότακτοι. Ἀκόμη δὲν εἴσθε ἐντελῶς καλά, ἢ ὑπερβολικὴ κόπωση πιθανὸν νὰ σὺς ἐπαναφέρῃ τὴν ἀσθένειαν. Νομίζω, ὅτι εἶνε καλόν, νὰ τὸν ἀφήσετε αὐτὸν τὸν περίπατον.

Ἡ γνώμη αὕτη, ἂν καὶ λίαν σοβαρῶς δοθεῖσα, δὲν ἐγένετο ὅμως ἀσπαστή.

— Ἐὰν ξαναπέσω εἰς τὸ κρεβάτι, θὰ με ξανακάνετε πάλι καλά, φίλτατε ἰατρέ, εἶπεν εὐθύμως ἡ κομῆσσα. Ἐπειτα

ἔχω τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ παγωμένος ἀέρας θὰ μοῦ κάμῃ καλὸ. Τὸ ταξιδὶ μου εἰς τὸ Μονακὸ δὲν ἐπέτυχεν. Ἄς κάνωμε λοιπὸν μιὰ δοκιμὴν εἰς τὸ δάσος με ἀὐτὴ τὴν παγωνιά. Ὅποιος με ἀγαπᾷ ἄς με ἀκολουθήσῃ, προσέθηκε, πρὸς βλέπουσα ἀτενῶς τὸν Μάξιμον.

Ὁ Μάξιμος ἠκολούθησεν, ἂν καὶ δὲν ἠγάπα ἀκόμη, κατὰ τὴν βαθεῖαν τῆς λέξεως ἔννοιαν.

Ἐπεται συνέχεια. .

Αἴσιμος

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

Ἦλθε τότε ὁ Λέων ἀνέλπιστος ἐπίκουρος. «Ἐγὼ νὰ σου πῶ γιατί δὲν θέλουν πλέον τὴν Βασιλικήν», εἶπε πρὸς τὸν ἀποροῦντα, — καὶ τῷ διηγήθη τὰ πάντα. Μεθ' ὅσης παρρησίας ὠμίλησε πρὸς τὴν μητέρα του, ὠμολόγησε καὶ πρὸς τὸν Πλακιώτην τὸν ἔρωτα, τὸν ὅποιον εἶχε συλλάβει διὰ τὴν νεάνίδα, καὶ τὸν ἀμετάτρεπτον σκοπὸν, τὸν ὅποιον εἶχε, νὰ τὴν ἀναθρέψῃ εἰς τὸ πείσμα τῶν γονέων του, καὶ κατόπιν νὰ τὴν νυμφευθῇ. Ἐζήτηε τότε ἐπισήμως τὴν ἀρωγὴν τοῦ μέλλοντος πενθεροῦ του, πρὸς εὐδωσίαν τῶν σχεδίων του. Δὲν ἔπρεπεν—ἔλεγε— νὰ μφιστάλλῃ ὁ Πλακιώτης, οὔτε περὶ τῶν ἀγνῶν του προθέσεων, οὔτε περὶ τῆς ταχειᾶς ὑποχωρήσεως τῶν γονέων του, οὔτε ἐν τέλει περὶ τῆς βεβαίως εὐτυχίας τῆς θυγατρὸς του. Ἦτο διατεθειμένος νὰ ἐξοδεύσῃ ὄλην του τὴν ἰσχύν, ὄλην τὴν ἐπιροήν, ὅλον τὸ χρῆμα, ὑπὲρ τῆς Βασιλικῆς. Βεβαίως πρὸς οὐδεμίαν ἄλλην ἢ πρὸς τὴν μέλλουσαν σύζυγόν του θὰ ἐφέρετο τοιοῦτοτρόπως ὁ Λέων. Δὲν εἶχε νὰ κάμῃ ἄλλο ὁ Πλακιώτης, ἐὰν ἐκῆδετο τῆς εὐτυχίας τῆς θυγατρὸς του, ἢ νὰ προσποιήθῃ ὅτι τὴν προσλαμβάνῃ μεθ' ἑαυτοῦ εἰς Μέγαρον καὶ νὰ τὴν παραδώσῃ κατόπιν εἰς αὐτόν.

Ταῦτα ἀνέπτυξε μετὰ σαγηνευτικῆς εὐγλωττίας ὁ Λέων, πρὸς τὸν πατέρα τῆς Βασιλικῆς· πλὴν αὐτός, κατάπληκτος καὶ μὴ πιστεύων εἰς τὰ ὠτά του, ἐδίσταζε πολὺ νὰ πεισθῇ καὶ νὰ αποφασίσῃ. Μεθ' ὅλην τὴν ὕβριν, τὴν ὁποίαν τοῦ ἔκαμαν σήμερον οἱ Ρόδιοι—ἔλεγε—δὲν εἰμποροῦσε νὰ παραβλέψῃ φιλίαν τῶσαν ἐτῶν καὶ νὰ ἐνεργήσῃ παρὰ τὴν θέλησίν των, τὸσφ σπουδαῖον διάθεμα· τοῦτο θὰ ἦτο ἀπάτη πρὸς ἄνθρώπου, οἱ ὅποιοι πολλὰ χῶς τὸν εὐηργέτησαν, ἀπάτη μεγάλη, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς οὐδέποτε ἤθελε τῷ συγχωρήσει. Καὶ ἔπειτα πῶς ἦτο δυνατόν νὰ τῷ δώσῃ τὴν θυγατέρα του, πτωχὴν καὶ ἀφανῆ κόρη, ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως καὶ τῆς εὐχῆς τῶν γονέων του;— εἰς ταῦτα ὁ Λέων, ἀφ' οὗ ἐπὶ ματαίῳ ἐξήντησε τὰ ἐπιχειρήματά του, ἔλαβε τὴν τυλῶδη χεῖρα τοῦ πελωρίου χωρικοῦ

καὶ ἤρχισε νὰ τὸν παρακαλῇ· δάκρυα ἀνέβλυσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀνθρώπου τοῦ κόσμου, καί, δάκρυα· ἐταπεινοῦτο ἱκετεύων ὁ ἔκγονος τῶν ἵπποτων τῆς Ρόδου ἐνώπιον πτωχοῦ καὶ ἀσήμου Μεγαρέως,—ἀλλὰ καὶ περισσότερον τούτου ἦτο ἱκανὸς νὰ τῷ ὑπαγορεύσῃ ὁ ἰδιότροπος ἔρωτος, ὁ πιεζόμενος εἰς τὰ στήθη του...

Ὁ Κωνσταντίνος Πλακιώτης ἐπέισθη· ἐνόμισεν ἐπὶ τέλους ὁ ἀπλοῦς, ὅτι ἤκουεν ἀντηχοῦσαν τὴν ἀνδροπρεπῆ φωνὴν τοῦ ἀληθοῦς ἔρωτος, τοῦ εὐεργετικοῦ πλοῦτου, τῆς ἐντίμου εἰλικρινείας. Ἐπέισθη, καὶ συνεφώνησαν, θλίψαντες τὰς χεῖρας ἀλλήλων.

Ἐν τῷ μέσῳ κήπου μικροῦ, ἀλλ' εὐθαλοῦς, εἰς τὴν ἐξοχὴν τῶν Πατησίων, ἐγείρεται οἰκία κομψὴ καὶ ἰδιόρρυθμος, ἀνήκουσα εἰς τοὺς Ροδίους. Μακρὰν ἄλλων κατοικιῶν, ἐπιχαρίτως διεσκευασμένη, πλήρης θελγῆτρου ἀγροτικοῦ, διαμονῆ εὐάρεστος καὶ ὑγιεινῆ, ἔμενεν ἐν τούτοις κενὴ καὶ ἀχρησίμευτος, ἐκτὸς τῆς Πρωτομαγιάς, τὴν ὁποίαν ἐώρταζον ἐκεῖ διὰ γεύματος, καὶ ἄλλων ἐκτάκτων περιστάσεων. Ἐν ταύτῃ ἐγκατέστησεν ὁ Λέων τὴν Βασιλικὴν μετὰ τὴν ἐκ τοῦ πατρικοῦ μεγάρου ἀναχώρησιν. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι οἱ γονεῖς του ἀντέστησαν μετὰ πατάγῃ εἰς τὴν χησιμοποίησιν τῆς οἰκίας ταύτης, διατάξαντες τὸν οἰκονόμον νὰ τοὺς παραδώσῃ τὰς κλεΐδας, ἀλλ' ὑπεχώρησαν φρονίμως πρὸ τῆς ἀπειλῆς τοῦ Λέοντος, ὅτι θὰ ἐνωκίαζεν ἄλλως μέγαρον, ἔστω καὶ πρὸς χιλίας δραχμὰς κατὰ μῆνα.

Ἡ Βασιλικὴ ἦτο εὐτυχεστέρα ἐκεῖ ζωσάμονη καὶ ἀνενόχλητος, ἐν μέσῳ ἀνθέων καὶ ἔρωτος, μετὰ τοῦ προσωπικοῦ τῆς ὑπηρεσίας, ὑπὸ τὴν ἔμφρονα ἐπίβλεψιν τῆς κυρίας Δυβάλ, τῆς γαλλίδος παιδαγωγοῦ, τὴν ὁποίαν ἔσχε τὰ πρῶτα ἔτη διὰ τὸν υἱὸν της καὶ ἡ κυρία Ροδίου. Ταύτης τὸν αὐστηρὸν καὶ εὐθὺν χαρακτήρα, τὸ ὑγιὲς πνεῦμα καὶ τὴν ποικίλην μόρφωσιν, ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ γνωρίσῃ πολλάκις ὁ Λέων· καὶ τότε, ὅτε μόνη ἡ Βασιλικὴ, εἶχεν ἀνάγκην πεφωτισμένης καὶ ἰσχυρᾶς προστασίας, ἐνεθυμήθη χαίρων τὴν παλαιάν του διδάσκαλον καὶ εἰς ταύτην ἀνέθηκε μετὰ πεποιθήσεως τὴν γενικὴν διεύθυνσιν τῆς ἀνατροφῆς τῆς νεάνιδος. — «Μὲ ἐξάγετε ἀπὸ ἀληθῆ ἀμχανίαν, κυρία μου, ἄνευ ὑμῶν δὲν θὰ ἐγνωρίζα εἰς ποίαν χεῖρας νὰ ἐμπιστευθῶ τὸν θησαυρὸν μου.» Εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν Δυβάλ, καὶ δὲν εἶχεν ἄδικον. — Ἐξελέξατο ἐπίσης γηραιὸν τινα διδάσκαλον, ἐγνωσμένον καὶ τοῦτον ἐπὶ ἀρετῇ, ἀναλαβόντα τὰ ἑλληνικὰ γράμματα καὶ τὴν ἐγκυκλοπαιδείαν, ἐν ᾗ ἡ κυρία Δυβάλ, ὀμιλοῦσα καλῶς καὶ τὴν ἑλληνικὴν, ἔμελλεν νὰ τὴν διδάξῃ ξένας γλώσσας, ζωγραφικὴν καὶ μουσικὴν. Ἡ διεθύντρια εἰχε ρητὴν διαταγὴν νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ ποτὲ εἰς οὐδένα τὴν εἰς τὴν ἔπαυλιν εἴσοδον, ἐκτὸς τῶν ἀνθρώπων τῆς ὑπηρεσίας καὶ τῶν μετὰ τοῦ Λέοντος ἐρχομένων· ἀνέ-

λαβε δ' ἐν τέλει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἦνε πάντοτε παρούσα, κατὰ τὰς ὥρας τῶν ἄλλων μαθημάτων.

Οὕτως ἐμορφοῦτο ἡ Βασιλική, προκόπτουσα ὁσημέραι ἐν παιδείᾳ καὶ κάλλει, εὐτυχῆς ἐν τῇ ἀπομονώσει τῆς ἐξοχῆς, πλουσία, τιμωμένη, ἀγαπωμένη, καὶ εὐρίσκουσα παρὰ τῷ Λέωντι, ὅστις τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας διήρχετο ἐκεῖ, παρηγορίαν ἐπαρκῆ δι' ὅλων τῶν ἄλλων τὴν στέρησιν. Φιλότιμος πάντοτε, κατέβαλλε πόνους ἀτρύτους ν' ἀναδειχθῇ ἀνταξία τῶν ὑπὲρ αὐτῆς θυσῶν καὶ τοῦ ὀνόματος τὸ ὅποῖον θὰ ἔφερε μετ' ὀλίγων τρισολθία διὰ τὸ εὐτυχῆς μέλλον, τὸ ὅποῖον τῇ προσεμεϊδία, ἦσυχος περὶ τῆς τύχης της καὶ τῆς ἐκβάσεως τῶν αἰσθημάτων της, ἄφινε τὸν ἔρωτά της ἐλεύθερον νὰ ριζῶται καὶ ν' αὐξάνη, μὴ ἔχουσα ἀνάγκην, ὡς ἐνόμιζεν, ἐπιφυλάξεως ἢ χαλινοῦ. Ἦτο τὸσφ πεπεισμένη ὅτι θὰ ἐγένετο μετὰ τινα ἔτη κυρία Ροδίου, ὅσον καὶ ὅτι ἦτο κόρη τοῦ Κωνσταντίνου Πλακιώτη...

Τοῦ Λέοντος τὰ ὄνειρα ἐπληροῦντο. Ἐν πρώτοις κατώρθωσε νὰ νικήσῃ τὴν ἐπίμονον ἀντίστασιν τοῦ πατρὸς του καὶ νὰ συνολογήσῃ εἰρήνην μετὰ τῆς μητρὸς, ἥς κατέστρεψε τὰ σχέδια καὶ ἐπλήγωσε τὴν ὑπερηφανίαν. Τούτου ἐπέτυχε διὰ τῶν βιαιῶν μέσων, ὡς ἔλεγε· μετὰ τὴν εὐγένειαν καὶ τὴν πειθῶ, ὥμιλει «πρὸς γαστέρας ὄτα μὴ ἐχούσας»· μόνον δ' ὅταν ἠπίελλε σήμετι καὶ τέρατα, θεμιτὰ καὶ ἀθέμιτα, καταστροφὰς καὶ ἐρείπια, ἐμμανῆς γενόμενος καὶ φοβερός, κατώρθωσε νὰ κάμψῃ εἰς οἶκτον τὸν πατέρα, καὶ νὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ τὴν ὑπόσχεσιν πάσης ὑλικῆς συνδρομῆς. Τὸ τεῖχος τῆς μητρικῆς ὑπερηφανίας ἀντείχεν ἀκόμη ἀπροσμάχητον, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἡ ἀνάγκη τὸ ἐξεπόρθησε. Συγκατετέθη μετ' ὀλίγων μηνῶν χόλον καὶ δυστροπίαν, νὰ ἔλθῃ εἰς συνεννόησιν μετὰ τοῦ υἱοῦ της ἢ κυρίας Ροδίου, καὶ ἔσχυσε ν' ἀκούσῃ ἀτάραχος τὰ σχέδιά του καὶ τὰς προόδους τῆς Βασιλικῆς. Ἀλλ' οὐχὶ ἀπαξ, ὀρθία καὶ με ἐσταυρωμένως χεῖρας ἡ ὑψηλόφρων θυγάτηρ τῶν ἡγεμόνων, μόνη ἐντὸς τοῦ δωματίου της, ἔχουσα δάκρυα πικρά, νομίζουσα ὅτι βλέπει χαμαὶ παρὰ τοὺς πόδας της, ἐν στέμμα συντετριμμένον...

— «Πᾶσι κ' αὐτὸ μαζί με τὰλλα», ε πεν ὁ Λέων Ρόδιος πρὸς τὸν φίλον του Χορτίδη ἐννοῶν τὴν ὑποχώρησιν τῶν γονέων· ἀλλ' ἠγνοεῖ ὅτι ἡ ὑγεία τῆς μητρὸς του ἔπαθε διὰ τούτου δεινὸν κλονισμόν, ὅστις ταχέως θὰ εἶχε σοβαρὰς συνεπειάς. Λέγουσα ὅτι διὰ τῆς ζωῆς της θὰ ὑπερασπίσῃ τὴν ἀγνότητά της οἰκογενεῖας της, δὲν ἐψεύδετο ἴσως.

— Μὰ πῶς θὰ εἰμπορέσῃς νὰ τὴν στεφανώθῃς αὐτήν; δὲν εἶνε πνευματικὴ κόρη τῆς μητρὸς σου; παρετήρησεν ὁ Χορτίδης. Ὁ δὲ Λέων τῷ ἀπάντησεν ὅτι καὶ πρὸς τὸν Πλακιώτην, τὴν αὐτὴν προβαλόντα δυσκολίαν.

— Δὲν βαρύνει; ἄμα ἔχη κανεὶς μέσα, ὅ,τι θέλει κάνει στὸ Ρωμαϊκὸ!

Ὁ,τι ἐφοβήθη τὸσον ἡ κυρία Ροδίου συνέβαινεν ἐν τούτοις, ἀφοῦ τὰ ἄθλα τοῦ

Λέοντος κατέστησαν γνωστὰ ἐν βραχεῖ. Ἦδη ὁ κόσμος ὅλος ἐν Ἀθήναις ὥμιλει περὶ τῆς ἐπιδόξου κυρίας Ροδίου «πτωχῆς καὶ ἀσήμεου χωρικῆς», τὴν ὁποῖαν ἀνύψου τὸσφ παράδοξος τύχη. Αἱ νεαρὶ Αἰθίδες, ὅσαι μετ' ἔρωτος ἔβλεπον τὸν Λέοντα, καὶ αἱ μητέρες, ὅσαι ἔτρεφον ἐλπίδας γάμου τὸσον ἐπικερδοῦς, ἠγωνίζοντο νὰ καταβιδάσωσιν ἐκ φθόνου τὴν Βασιλικήν, οἰκτείροντες τὸν Λέοντα διὰ τὴν ἀτυχῆ ἐκλογὴν του. — «Ἐπὶ τέλους μὴ εὐμορφοῖ ἔχει! νόστιμη τρέλα νὰ νυμφεῖται κανεὶς τὸν λακὲ τῆς μητέρας του!» ἔλεγον κακεντρεχῶς, ἐνθυμούμενοι τὰς μετὰ τῆς νέας ἑλληνίδος ἀμαξοδρομίας τῆς κυρίας Ροδίου. Ἡ δὲ ζωὴ ἐκεῖνη θυγάτηρ τοῦ δικαστικοῦ, μετ' ἧς ὁ Λέων διετῆρει τὰς στενωτέρας ἐρωτικὰς σχέσεις, ἐξέχυσε τὴν πικρίαν ὅλην ἔρωτος διακαοῦς καὶ εὐέλπιδος, πλὴν σκληρῶς καταπατηθέντος, εἰς δηκτικώτατον διάφορον, δημοσιευθὲν ἐν μιᾷ τῶν πρώϊνων ἐφημερίδων καὶ ἀγγέλον τὸς γάμους τοῦ Λέοντος Ροδίου μετὰ τῆς κομπάρρας του.

Ἀλλ' ἡ Βασιλικὴ διῆγεν εὐτυχῆς ἐν τῷ ἐρημητηρίῳ της, οὐδὲν βλέπουσα, οὐδὲν ἀκούουσα, οὐδὲν ἀναγινώσκουσα, μακρὰν τοῦ φθόνου καὶ τῆς γλώσσης τοῦ κόσμου. Καὶ ὅταν περὶ τὴν εὐδίαν χεμερινὴν δεῖλην, ἐντὸς τῆς μεγαλοπρεποῦς ἀμαξῆς, ἀκτινοβολοῦσα ὑπὸ τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς καλλονῆς, ἀνθηρὰ αὐτῇ καὶ εὐχαρῆς παρὰ τὴν σοβαρὰν καὶ μελανεῖμονα παιδαγωγόν, καὶ ἀπέναντι τοῦ Λέοντος, τρίτου ἐνίοτε συγκαθημένου, κατήρχετο καὶ μέχρι τῶν μυρμηκίωντων περιπάτων τῆς πόλεως, μόνον βλέμματα θαυμασμοῦ καὶ συμπαιθεῖας ὁ κόσμος προσήλου ἐπ' αὐτῆς!...

Ὡς πρὸς τὸν Λέοντα, ἡ θεραπεία τῆς μνηστῆς του, θεραπεία ἀγνή, νοεῖται, μὴ ἐπεκτεινομένη πέραν ἀπλῆς ἀνωτέρας ἐποπτείας, δὲν ἀπερρόφα ὀλόκληρον τὸν χρόνον τοῦ ἡμερονυκτίου, ὥστε νὰ πύσῃ τὴν συνήθη ἀσπτον ζωὴν. Δὲν ἐνδοεῖ ὁ καλὸς φίλος νὰ φήσῃ μόνη εἰς τὰς νυκτίους διασκεδάσεις τὴν γνωστὴν καὶ παλαιὰν συντροφίαν τοῦ Χορτίδη, τοῦ Κελάτου καὶ τῶν ἄλλων, ἀφ' ὧν μόνον ὁ Ἀστεριάδης, μετὰ τὴν πολυθύλητον μονομαχίαν, ἐγένετο κάπως σπανιώτερος. Οἱ φίλοι μὲς ἐξηκολούθουν συνδιασκεδάζοντες καὶ παραδιδόμενοι εἰς πᾶσαν φαυλοτητα καὶ παρεκτροπὴν. Μετὰ τοῦ πολυτίμου χρόνου καὶ τῆς ὑγείας ἐδαπανᾶτο ἀφειδῶς καὶ το χοῦμα· οἱ δύο μικροὶ πρώτοι ἐξᾶδελφοί, ἵνα ἐπαρκέσωσιν εἰς τὰς δαπάνας, εὐρέθησαν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ συνεταίρισθῶσιν ἰδίᾳ καὶ νὰ κλέψωσι διὰ ρήξεως τὸν πλοῦσιον κάππον των. Ὁ Ἀστεριάδης, ἂν καὶ πλουσιώτερος ὅλων, ἔλαβεν ἐντόνους ἐπιστολάς παρὰ τοῦ πατρὸς του, ὅστις τῷ ἀφῆρσε τὴν ἐπὶ τῶν Τραπεζῶν πίστωσιν· ὁ Χορτίδης, καταφαγῶν ἐπὶ τέλους τὰ λείψανα τῆς κολοσιαικῆς περιουσίας του, ἐδανείζετο ἐπὶ ἐνεχυρῶ, ἄνευ ἐλπίδος ἀποδόσεως. Ἐκ τῶν ἄλλων εἰς τὴν καλλιτέραν θέσιν ἦτο ὁ Κελάτος, συνετώτερος εἰς τὰς δαπάνας καὶ

προσπαθῶν πάντοτε νὰ ὀφελῆται ἐκ τῶν ἄλλων, καὶ εἰς τὴν χειροτέραν ὁ Λέων, ὀρκισθεὶς φαίνεται νὰ καταβροχθίσῃ ἀναίτιως τὴν περιουσίαν τοῦ πατρὸς του. Μετὰ τούτου δειναὶ καὶ συχναὶ ἦσαν αἱ λογομαχίαι· νευροπαθῆς ἐπὶ τέλους καταντήσας ὁ γέρω Ρόδιος — τὸν ἐγήρασεν ὁ χρόνος καὶ ὁ υἱὸς του — ἤρχιζε φωνασκῶν καὶ ἀπειλῶν καὶ ἐπιπλήσεων εἰς πᾶσαν νέαν χρηματικὴν ἀπαίτησιν τοῦ Λέοντος· ἀλλὰ τὸ λάθος του, λάθος φρικτόν, εἰς τὸ ὅποῖον ὤφειλε τὰς συμφορὰς του πάσας, ἦτο ὅτι ἀνθίστατο, διὰ νὰ ὑποχωρήσῃ ἐπὶ τέλους αἰσχροτέρον.

Τὸ ἔτος ἐκεῖνο ὁ Μιχαὴλ Ρόδιος ἠναγκάσθη νὰ ἐκποιήσῃ ὀλίγα κτήματα καὶ μίαν οἰκίαν. Ἀρχὴν ὠδίνων τὸ ἐβλεπε καὶ ὁ Λέων. Ἀλλ' εἶχε τὸσφ δαπάνας! νέος τῆς θέσεως καὶ τῆς ἀνατροφῆς τῆς ἰδικῆς του, πῶς ἠδύνατο νὰ ζῇ μετὰ τὸ τίποτε ἐν μέσῃ πρωτευούσῃ; Τὸ θέατρον, ἡ ἵππασία, αἱ ἐταίραι, οἱ φίλοι, αἱ παρθέναι, τὰ συμπόσια, καὶ ὅλαι αἱ πολυδάπανοι ἀπολαύσεις τοῦ καλοῦ κόσμου, διὰ ποῖον ἦσαν, ἂν ὄχι δι' αὐτόν;

Ἐπειτα εἶχε καὶ τὴν Βασιλικήν· δὲν ἀπῆται μικρὰν δαπάνην ἢ διατήρησις τοῦ οἴκου της, ἀλλὰ πῶς λοιπὸν ἠθέλατε νὰ ζῇ ἐκεῖνη, τὴν ὁποῖαν ὁ κόσμος ἐπίστευε μνηστῆρ τὸν πρώτον λέοντος τῶν Ἀθηναίων; Ἐδύνατο ἴσως νὰ τὴν περιορίσῃ ἐντὸς ἐκπαιδευτικοῦ καταστήματος μέχρι τῶν 17 ἐτῶν· ἀλλὰ τοῦτο θάπῃται πολὺ διατυπώσεις, καίτοι μικροτέραν δαπάνην· ἄλλως, οὔτε ἡ ἀνατροφή ἄνευ τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἐκ τῆς ἔξεως τοῦ καλοῦ κόσμου, θὰ ἦτο ἐντελής, οὔτε αὐτὸς θὰ τὴν ἐβλεπε καθ' ἡμέραν, ὑπὸ τὴν ἀμισθόν του ἐποπτεῖαν διατελοῦσαν, οὔτε τοῦ κοινῶν τὴν προσοχὴν θάπῃσῃ, μὴ ἀγομένη πλέον ὡς ἐν θριάμβῳ ἢ Ἑλληνίδι. Διότι, εἰξεύρετε, ὅσον καὶ ἂν ἐπέπληξε τὴν μητέρα του διὰ τὴν ματαίαν τῆς κόρης ἐπίδειξιν, ὁ Λέων δὲν ἠγάπα διὰ τοῦτο ὀλιγώτερον τὸν θόρυβον καὶ τὴν λάμψιν. Τόρα αἱ ἐσθῆτες καὶ τὰ κοσμηματα τῆς Βασιλικῆς ἦσαν ἀσυγκρίτως πολυτιμώτερα· ὁ βίος της ἦτο πολὺ πλέον δαπανηρὸς· ἢ ἐν Πατησίοις οἰκίᾳ ἀνακαινισθεῖσα ἔλαμπεν ὑπὸ πολυτελείας καὶ πλοῦτου· τοῦλάχιστον αἱ ὀλίγα φίλοι καὶ οἱ φίλοι, οὐς ὠδήγει παρὰ τῇ περικαλεῖ Ἑλληνίδι ὁ Λέων, ἔμενον εἰς ἄκρον ἡγχαριστημένοι.

Ἐπιτετα συνέχεια. Γ. Α. ΕΒΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΤῶΝ ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται γάρντων τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμοῦντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρως ταχυρ. τελεῶν.]
Pierre Zaccone: «Τὰ Ὑπερβία τῶν Παρισίων», Δραχμῶν 4 (4,20)
Maximilien Perrin: «Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια» ἢτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης Δέ-Μερβίλλ», (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) Δραχ. 3,50 (3,70)
Joullou Bérr: «Ἡ Πλωτὴ Ἰβόλις», Δραχ. 1 (1,20)
Victor: Hugo: «Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μεταφρασίς Ι. Καρασσούδα, (τόμος 2). Δραχ. 4 (4,30)
Ἐπίσης εἴλλα τῶν *Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων* τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.